Пам'ятайте про Україну!

СВОБОДА SVOBODA

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК — UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація: "Svoboda", 30 Montgomery St. Jersey City, N.J. 07302
Телефони: (201) 434-0237, (201) 434-0807
з Ню Йорку (212) 227-4125
УНСоюзу: (201) 451-2200
з Ню Йорку (212) 227-5250, (212) 227-5251

РІК LXXXIV. Ч. 172. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, ЧЕТВЕР, 11-го СЕРПНЯ 1977 ЦЕНТІВ 25 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK, THURSDAY, AUGUST 11, 1977 No. 172. VOL. LXXXIV.

ПОЗИЧКИ УНС ВІД ЧЛЕНІВ НА БОРГОВІ ЗОБОВ'ЯЗАННЯ ДОБІГАЮТЬ ДО П'ЯТЬ МІЛЬЙОНІВ

З Головної Канцелярії УНСоюзу повідомляють, що загальна сума позичок від членів, за які видано їм боргові зобов'язання, переступила вже $4,232,000 і ці позички дальше напливають.

З днем 1-го жовтня 1974 р. почато принимати позички від членів та ними фінансувати частину коштів будови нових приміщень. За ці позички члени отримують 8% річно.

До кінця 1974 р. вплинуло було позичок на суму $593,000, в році 1975 члени переслали суму $652,000, в році 1976 суму $1,179,000, а за перших 7 місяців 1977 р. позички зросли на чергових $1,808,000.

Пересічна сума одного боргового зобов'язання виносить $6,772. Найбільшу позичку отримано на суму $135,000, а дві другі найбільші по $100,000. Опісля слідують чотири позички по $40,000, сім позичок від $30 — до $40,000; 21 позичок від $20 — до $30,000 та 121 позичок від $10,000 до $20,000. В сумах від $1,000 до $9,000 включно внесено решту 470 позичок. Від січня 1975 р. по липень 1977 р. виплачено членам за відсотки від їх позичок загальну суму $368,174.54. В американських банках нормально члени одержували б за свої інвестиції від 2.75% до 2% менше відсотків.

На останнім засіданні Екзекутивного Комітету в дні 8 липня 1977 р. вирішено продовжувати акцію позичок від членів. За інформаціями про ці позички проситься членів збертатися прямо до Головної Канцелярії УНСоюзу на адресу 30 Монтґомери Ст., Джерзі Ситі, Н.Дж.

Крайова Господарська Рада радитиме в Чікаґо

В суботу, 13 серпня ц. р., о годині 1:00 п. пол. в Конферанційній залі Кредитової Кооперативи „Самопоміч в Чікаґо відбудуться наради Крайової Господарської Ради УККА — інформують з канцелярії УККА.

В нарадах візьмуть участь делегати: Екзекутиви УККА. 4-ох Братських Союзів, Кредитових Кооператив (зорганізованих в ЦУКА), Ліги Українських Щадниць та Союзу Українських Купців, Підприємців і Професіоналістів.

На нарадах плянується сфіналізувати правильник Крайової Господарської Ради та виготовити плян праці на біжучий рік.

Окружний Комітет УНС Пассейку приготовляється до Союзового Дня

Пассейк (Василь Марущак) — В неділю 7-го серпня о годині 7-ій вечора відбулися тут збори Окружного Комітету Відділів УНСоюзу Пассейської Округи. Збори відкрив голова Округи Іван Хомко і поінформував, що ціллю цих зборів є обговорити справу організування нових членів до УНСоюзу та справу Союзового Дня, який має відбутися в Бавнд Бруку.

У справі нових членів Іван Хомко подав число цих нових членів 1,798, придбаних за 7-ім місяців цього року, а Відділи повинні були придбати 2,919 членів. В самому липні 123 Відділи придбали 321 членів, а 322 Відділи не придбали в тому часі ані одного члена. Голова закликав секретарів Відділів і поодиноких членів Управ, що вакаційний час дуже надається до придбання нових членів, бо є нагода зустрічатися з людьми, які ще не є членами УНСоюзу.

Нашою найближчою імпрезою це буде Союзовий День, який влаштовують Окружні Комітети Відділів УНС стейту Ню Джерзі: Нюарку, Джерзі Ситі, Перт Амбою і Пассейку.

Як попередніх років, так і цього року буде виграша грамот і це повинні всі якнайкраще використати. На Пассейську Округу припадає, щоби всіх гостей забезпечити добрими харчами; вибрано окремий Комітет, щоби цією справою зайнявся. До Комітету входять пані: М. Бурней, С. Блиха, А. Марущак, Н. Хомко, В. Тижбір, Г. Ковальчук, Г. Бурбан і К. Вокулівська та панове: І. Бурней, Н. Михайлишин і В. Марущак. В суботу, 13-го серпня, в Нюарку відбудуться наради Окружних Комітетів Стейту Ню Джерзі, на яких буде затверджена програма Союзового Дня, що має відбутися в неділю, 28-го серпня в Бавнд Бруку.

На цих зборах також рішено, щоби наш Окружний Комітет став членом місцевого Відділу УККА в Пассейку.

ЧЛЕНСЬКА КАМПАНІЯ УНСОЮЗУ

До Головної Канцелярії УНСоюзу наспіло в липні 1977 р. 321 аплікація нових членів, що їх прислали такі секретарі та організатори:

По 4 і більше аплікацій надіслали:

А. Дорошенко (114) — 14, М. Сорока (136) — 14, Т. Сливінський (59) — 9, В. Квас (88) — 7, П. Прокопенко (89) — 7, В. Кобіто (121) — 7, Т. Бутрей (164) — 7, Р. Чучкевич (88) — 6, І. Скіра (153) — 6, Марія Дейчаківська (233) — 6, В. Цюпа (325) — 6, Р. Припхан (399) — 6, Текля Мороз (465) — 6, М. Ольшанський (51) — 5, В. Палідвор (204) — 5, Квітка Стецюк (25) — 4, І. Петрунцьо (78) — 4, М. Фединишин (155) — 4, А. Джула (161) — 4, Б. Ластовецький (184) — 4, І. Пригода (200) — 4, Л. Гардінк (206) — 4, Е. Барилка (268) — 4, Д. Ґалонжка (307) — 4, І. Малко (320) — 4, О. Продивус (356) — 4, О. Ярема (372) — 4, В. Запаранюк (484) — 4.

По 3 аплікації надіслали:

Марія Кульчицька (8), Р. Голіят (19), Олена Олек (22), Л. Блонарович (34), П. Головачук (42), М. Пришляк (45), Анна Гарас (47), Д. Головатий (53), П. Когут (56), Петруся Борден (91), Н. Бобечко (102), А. Іванюк (106), Т. Дуда (163), І. Принада (209), Е. Блідий (220), С. Іваницький (276), В. Шмагло (336), М. Семків (379), Б. Корчинський (421), І. Кнігницький (430), М. Шпитко (489).

По 2 аплікації надіслали:

І. Пециляк (6), М. Хомин (32), М. Савків (57), І. Бурній (64), Б. Верещинський (75), А. Кушнір (83), Б. Карачевський (221), Ольга Челюсняк (266), Віра Напора (291), П. Федик (292), Марія Гнатик (304), Ф. Петрик (362), Ю. Баранюк (371), Я. Бурій (402).

По одній аплікації надіслало 67 секретарів і організаторів. Разом Головна Канцелярія УНСоюзу одержала в липні 1977 р. 321 аплікацію нових членів.

Д-Р МИРОН КУРОПАСЬ ЗАКІНЧИВ ПРАЦЮ У ВАШІНҐТОНІ, ПОВЕРНУВСЯ ДО ШКІЛЬНИЦТВА

Вашінґтон. — Сенатор Боб Дол в окремому повідомленні „з великим жалем" інформує, що д-р Мирон Куропась залишив пост законодавчого асистента Сенатора та з днем 1-го серпня повернувся до управління в шкільництві в Іллінойї. З інших джерел відомо, що д-р Мирон Куропась прийняв пост директора одної із середніх шкіл в тому стейті. Інформуючи про відхід д-ра Куропася з його штабу, сенатор Дол заявив: „Мирон дав видатний вклад в етнічні групи Америки, раніше в Білому Домі і опісля як член мого штабу... Нам бракуватиме його енерґії, чутливости, інтеліґенції і відданости обов'язкам".

Як відомо, на початку 1966-го року, точно 6-го січня, тодішній президент ЗСА Джералд Форд створив в Білому Домі окремий пост асистента Президента в етнічних справ та найменував на цей пост д-ра Мирона Куропася, який і залишився на цьому пості аж до кінця каденції президента Форда в січні цього року. Бувши асистентом Президента в етнічних справах, д-р М. Куропась займав найвищий державний пост, що його будь-коли в 200-літній історії З'єднаних Стейтів Америки займав громадянин українського роду. Спостерігачі й політичні аналітики однодушно стверджують, що власне д-рові Миронові Куропасеві на пості спеціяльного асистента Президента в етнічних справах треба у великій мірі завдячувати замітний „зворот до етнічности" в американській політиці, що проявилося вже і в останній перевиборчій кампанії обох кандидатів на президента та проявляється сьогодні в поступуванні президента Картера і його Уряду. Бувши асистентом Президента, д-р Мирон Куропась був ініціятором багатьох починів власне в етнічних справах, організував і проводив рядом спеціяльних конференцій в Білому Домі та мав замітний вплив на політику і рішення президента Форда також поза етнічними справами.

Після зміни в Білому Домі, д-р Мирон Куропась погодився зайняти тимчасово пост леґіслятивного асистента сенатора Боба Дола і на цьому пості, протягом кількох коротких місяців, проявив подивуґідну активність, зокрема в заанґажуванні самого сенатора Дола, як також інших законодавців в активній обороні людських прав та актуалізації справи українських дисидентів, що мало свій вияв зокрема в зорганізованому ним, з ініціятиви УНСоюзу та при співпраці головних радних проф. Тараса Шмаґали й Євгена Іванціва, широко роголошеного „Українського Дня" в Капітолю з участю кількох десятків законодавців. Під час асистентури ф-ра Куропася, сенатор Дол вніс в Конґресі ЗСА відповідну резолюцію в обороні українських дисидентів та проявив багато іншої ініціятиви, включно з поїздкою до Европи та відвідин американської делеґації на Гельсінкській конференції в Беоґраді.

Перед своєю найбільш замітною активністю на пості спеціяльного асистента Президента для етнічних справ та леґіслятивного асистента сенатора Дола у Вашінґтоні, д-р Мирон Куропась виконував від березня 1972-го року відповідальні обов'язки директора 5-го району (Середній Захід) відомого аґенства „Акція", а ще раніше був директором середньої школи в Чікаґо.

Не зважаючи на те, що сенатор Дол пропонував йому залишитись на пості його асистента на ще кращих умовах, д-р М. Куропась все ж таки волів повернутись до своїх зайнять в адміністрації шкільництва, не в малій мірі з уваги на свою родину, для якої він під час зайнять у Вашінґтоні мав тільки дуже мало часу.

Як під час своєї праці на пості директора „Акції", так і під час зайнять у Вашінґтоні, д-р Мирон Куропась багато часу, сил та енерґії віддавав Українській Громаді, продовжуючи виконувати свої обов'язки радного УНСоюзу та виступаючи на різних імпрезах в багатьох громадах. В останніх місяцях д-р Куропась зокрема віддавав багато уваги справі завершення Науковим Інститутом українських студій в Гарварді.

Як на початку його відповідальних зайнять у Вашінґтоні, так і тепер з поворотом до шкільництва, д-ра Мирона Куропася цілком певно супроводять вдячність та найкращі побажання Української Громади, і не тільки в ЗСА та в діяспорі, але й цілком певно в Україні.

В останньому тижні перед своїм виїздом з Вашінґтону, д-р Мирон Куропась, разом з дружиною пані Лесею та синами Михайлом (зліва) і Степаном, попрощався зі столицею родинним обідом у зарезервованій тільки для сенаторів їдальні в Капітолі.

Українець заскаржив Географічне Т-во за назву книжки

У нюаркській газеті „Стар Леджер", кореспондент цієї газети Юрій Вірт інформує про спір, що заіснував поміж мешканцем Морріс Плейну Романом Забігачем і Крайовим Географічним Товариством („Нешенел Джіоґрафік Сосаєті") з приводу неопублікованої ще книжки „Подорож почерез Росію: Совєтський Союз сьогодні". Барт МекДовелл, заступник редактора журналу „Нешенел Джіоґрафік Меґезін" і автор цієї 368-сторінкової книжки з безліччю ілюстрацій, признав, що її назва може призвести у деяких читачів до помилкових конклюзій, одначе Товариство вирішило не змінювати назви книжки.

Рішення цього товариства спонукало Романа Забігача, члена, цього ж Товариства, внести судовий позов, в якому він домагається припинення публікації цієї книжки, що має появитися друком 15-го серпня ц. р. „Справа дуже ясна, — заявив Роман Забігач, — чи можна дозволити Товариству публікувати наукову працю, в якій знаходяться разючі фактичні помилки в самій її назві? Цього роду помилка становить погану прислугу не тільки для українців, але й для інших неросійських народів 14-ох республік Совєтського Союзу. І це тільки заохотить совєтських урядовців продовжувати атаку на людські права, саме через те, що вони можуть думати, що американці не багато знають про їхню країну і про це не дбають".

Справа цієї назви є не тільки прикрим явищем для українців, — інформує газета, — вона тим не менше прикра для їхніх ворогів — совєтської „гієрархії", бож зразу совєтська амбасада у Вашінґтоні віднотувала своє незадоволення, сказавши, що це „вказує на російську домінантність нашої багатонаціональної держави".

Поміж обидвома сторонами — адвокатом Константином Ваньом, який заступає Романа Забігача і Товариством йдуть переговори. Проте, речник Крайового Географічного Товариства вважає, що з уваги на недалекий реченець появи книжки, вони вже не зможуть змінити її назви, але думають, що можуть помістити відповідне вияснення.

Фінансову допомогу в цій акції дає Відділ УККА повіту Морріс.

СССР таврує Картера за невтронну бомбу

Москва. — Ряд совєтських газет і пресове аґентство ТАСС у вівторок, 9-го серпня, гостро скритикували президента Джіммі Картера за його рішення відносно розбудови нової невтронної бомби, хоча Президент зазначив, що задержує собі і Конґресові право стримати продукцію цих бомб, якщо він і законодавці переконаються, що ЗСА таки не повинні продукувати цієї зброї.

ТАСС твердив, що рішення президента Картера відносно продукції невтронної бомби відкриває шлях до „нових перегонів у збросєнні та створює поважну загрозу міжнародному мирові", додаючи, що „тільки Вашінґтон понесе всю відповідальність за наслідки цього небезпечного кроку". Газета „Ізвестія", орган уряду СССР, помістила заклики 28-ох комуністичних партій Европи та Північної Америки, щоб Вашінґтон припинив розбудову невтронної бомби, а інші совєтські газети твердять, що не Білий Дім, а Департамент оборони тепер формулює закордонну політику ЗСА.

Як відомо, невтронна бомба має за ціль радіоактивним промінням вбивати ворожих вояків на обширі приблизно одної квадратової милі, що дуже зменшить можливості і загрозу смерти для цивільного населення, а крім того ця бомба не нищить будинків чи іншої власности. Дальше, коли після вибуху звичайної атомової бомби радіоактивне проміння зникає з даної місцевости щойно за кілька або кільканадцять місяців, то радіяція з невтронної бомби зникає вже за кілька годин і таким чином небезпека для цивільного населення багато менша. Уряд ЗСА підкреслює, що невтронна бомба більш „гуманна" ніж звичайні атомова чи воднева бомби.

Західні коментатори вважають, що Москва так гостро протестує проти невтронної бомби тому, бо Совєтський Союз ще не розбудував подібної зброї і нема виглядів, що розбудує її протягом наступних кількох років.

У Лігайтоні відзначили річницю боїв під Бродами

Лігайтон, Па. (О. Л-ий) — Тут, на Оселі ім. Олега Ольжича, Станиці Братства кол. вояків 1-ої Української Дивізії УНА у Філядельфії та Лігайтоні відзначили спільно в неділю, 24-го липня ц.р., 33-ту річницю боїв Української Дивізії „Галичина" в районі Бродів у Західній Україні, що їх Українська Дивізія звела в часі Другої світової війни у липні 1944 року із наступаючою большевицькою армією.

Свято попередили вістки в українській пресі та короткі коментарі про значення боїв під Бродами пера кол. воєнного кореспондента Дивізії мґра Олександра Луцького на радіогодинах ім. В. Блавацького та „Голосу мирян" у Філядельфії в суботу, 23-го липня. Коментар закінчувався віршем „Героям Дивізії" пера дивізійника Богдана Стефанишина, який присвятив цей вірш пам'яті поляглим воякам Дивізії під Бродами.

В неділю, 24-го липня, в каплиці на Оселі ім. О. Ольжича кол. військовий капелян Дивізії і сам учасник боїв під Бродами о. Богдан Левицький відслужив Службу Божу та виголосив відповідну проповідь, підкреслюючи жертву крови і життя вояків Дивізії на службі Богові й Батьківщині. До Служби Божої та опісля Панахиди за поляглих вояків, що її відслужило трьох священиків — о. Богдан Левицький, о. Гілярій Врублевський, кол. капелян УГА, та парох із Аллентавну о. Володимир Грабець — станула почесна стійка кол. вояків Дивізії з прапором в числі коло 30 осіб.

Після Богослужень відбулася у відновленій залі Оселі спільна зустріч за обідом кол. вояків Дивізії з родинами та громадянством, в якій взяло участь коло 150 осіб. Зустріч відкрив голова Станиці Братства у Філядельфії мґр Богдан Артимишин, вітаючи присутніх від імени обидвох Станиць та передаючи також привіт від Крайової Управи Братства.

Дальшою програмою зустрічі проводив господар Оселі та заступник голів Станиць Братства у Філядельфії і Лігайтоні, Володимир Зуляк, на заклик якого присутні вшанували пам'ять поляглих вояків під Бродами однохвилинною мовчанкою. Після початкової молитви, що її провів о. Гілярій Врублевський, святочне слово про значення боїв Української Дивізії під Бродами виголосив учасник тих боїв, полк. інж. Михайло Ліщинський. Короткими спогадами про ті бої поділився також їх учасник мґр Олександер Луцький, а д-р Петро Клюк виголосив коротке привітальне слово від Управи Відділу УККА у Філядельфії. У дальшій програмі свята артистка українських сцен п-і Емілія Гранат зворушила присутніх своєю мистецькою передачею вірша І. Божемської „Дотик Пречистої", а відома рецитаторка Ольга Цегальська — вірша Оксани Рудакевич „О пів до другої години". Під кінець о. Гілярій Врублевський у своїх спогадах із часів визвольної боротьби УГА підкреслив пов'язаність боротьби УГА та Дивізії. Свято закінчилося молитвою, що її провів о. парох Володимир Грабець.

КОНҐРЕСОВА КОМІСІЯ ГОСТРО ЗАСУДИЛА СССР І САТЕЛІТІВ ЗА ПОРУШЕННЯ ЛЮДСЬКИХ ПРАВ

Вашінґтон. — Спеціяльна Конгресова Комісія Безпеки і Співробітництва в Европі, очолювана конгресменом Данте Фасселом, гостро засудила Совєтський Союз і його східньоевропейських сателітів за „систематичні порушення громадських і політичних прав", подаючи ряд специфічних прикладів у 254-сторінковому звіті, опублікованому напередодні закриття першої стадії Беоґрадської конференції.

Звідомлення Комісії становить далеко гостріше засудження СССР і країн Східньої Европи як опублікований минулого червня звіт президента Картера про порушення людських прав в країнах комуністичного бльоку.

Створена за каденції президента Джералда Форда в листопаді минулого року конгресова комісія перевела ряд переслухань за час свого 10-місячного існування, покликаючи до звідчень представників етнічних груп ЗСА, видалених з СССР дисидентів та інших осіб, активних в русі оборони людських прав. З українців перед Комісією склали зокрема замітні свідчення президент УККА проф. Лев Добрянський та голова Українського Гельсінкського Комітету у Вашінґтоні д-р Андрій Зваруn. Комісія зокрема гостро засудила арешти 9-ох членів київської і московської груп для слідкування за порушенням людських прав в СССР та переслідування дисидентів в Чехо-Словаччині, Польщі, Східній Німеччині і Болгарії.

Звітуючи про поодинокі випадки порушення основних людських прав в СССР, Комісія рекомендувала Београдській конференції „прийняти ряд специфічних нових зобов'язань" для примінення і переведення в життя всіх ґарантій Гельсінкських угод. Заторкуючи питання еміґрації з країн комуністичного бльоку і дозволу на поселення в західніх країнах, Комісія звернула увагу на ряд „дискримінаційних обмежень" в ЗСА, Канаді та інших країнах.

КОНҐРЕСМЕН КАЧ МАТИМЕ ЗУСТРІЧ З УКРАЇНЦЯМИ

Асторія, Н. Й. — Конгресмен Едвард І. Кач, один з демократичних кандидатів на посадника міста Ню Йорку, матиме зустріч з місцевою українською громадою в Домі СУМА при 34-14 31 евеню о год. 4:30 по полудні в неділю, 14 серпня.

Конгресмен Кач, відомий з виступів на багатьох українських імпрезах в Ню Йорку, говоритиме про оборону людських прав, етнічність та проблеми Ню Йорку.

Семен Глузман протестує проти офіційного антисемітизму в СССР

Ню Йорк (Пресова Служба ЗП УГВР). — Серед самвидавних документів, що останньо продісталися за кордон, знаходиться п'ять коротких звернень Семена Глузмана до органів влади, в яких він розкриває свідому політику підсичування антисемітизму та міжнаціональної ненависти, що її ведуть органи КҐБ.

Семен Глузман, народжений в Києві в 1946 році, є лікарем-психіятром. Він був засуджений в 1972 році на сім років таборів та три роки заслання за написання есею про ув'язнення у психіятричній лікарні ген. Петра Григоренка. Глузман перебуває в Пермських таборах, і там в 1974 році він написав разом з Владіміром Буковським, еляборат п. н. „Провідник для дисидентів у питаннях психіятрії". У таборі Глузман постійно співпрацює з в'язнями інших народів, зокрема з українцями. Політика розпалювання міжнаціональних конфліктів, що її ведуть органи КҐБ в таборах, є наче відповіддю на міжнаціональну співпрацю політичних в'язнів.

Подаємо текст одного з цих звернень Семена Глузмана.

Центральному Комітетові КПРС

В 1972 році мене засудив Київський обласний суд, поставивши мені в обвинувачення, в числі інших моїх вчинків, також „наклепницькі вигадки" про існування в СРСР антисемітизму,

(Закінчення на стор. 5-ій)

СССР налякався атомової бомби в Південній Африці

Москва. — Совєтський Союз обвинуватив Південно-Африканську Республіку в продукції атомової бомби і виявив готовість „поробити всі заходи, спільно з іншими державами, щоб запобігти цьому".

Совєтська пресова аґенція ТАСС в повідомленні, яке віддзеркалює офіційне становище уряду СССР, заявила, що „продукція нуклеарного арсеналу в Південно-Африканській Республіці мала б поважні і далекойдучі наслідки вдержання міжнародного миру і на безпеку всіх народів". Аґенція посередньо обвинувачує країни Північно-Атлантійського Пакту (НАТО) та Ізраїль в доставі зброї і нуклеарних матеріялів до Південної Африки, пригадуючи про резолюцію Об'єднаних Націй, яка забороняє доставу зброї тій країні.

„Якщо расистський режим випродукує нуклеарну зброю — сказано в повідомленні — то це становитиме безпосередню загрозу безпеці всіх держав Африки, причиниться до ще більшої нестабільности в південній частині Африки і збільшить мілітарну загрозу для всього людства".

В повідомленні аґенції ТАСС не подано джерела інформацій про продукцію атомової зброї в Південно-Африканській Республіці. В повідомленні рівнож не сказано, які точно „заходи" плянує уряд СССР, щоб не допустити до продукції атомової зброї в тій країні.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893
Ukrainian newspaper published daily except Mondays and holidays by the Ukrainian National Association, Inc., at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302.

Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N.J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section 1130 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 1918.

Передплата: на рік — $30.00, на пів року — $16.00, на 3 місяці — $9.00. Для членів УНСоюзу 65 ¢ міс. За кожну зміну адреси — 25 ¢. Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda".

P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Наш святий обов'язок

В 1972 році, в часі великого терору в Україні, масових арештів, численних процесів над членами українського руху спротиву і оборонцями національних та людських прав, жорстоких розправ над поодинокими літераторами і відновлення сталінських методів, які сягали в найчорнішу епоху масового й індивідуального терору, могло здаватися, що прийде до застою і бодай частинного припинення діяльности борців в Україні, бо так спершу й виглядало: перестав виходити орган руху спротиву „Український Вісник", не доходили до нас вістки про будь-які вияви боротьби чи хоч би т[...]и спротиву, і мимоволі зроджувалося тоді побоювання, що режимникам, при допомозі органів КГБ, вдалося терором зламати спротив.

Тепер, з перспективи кількох років, появи нових документів, листів, відкритих звернень, меморіялів до міжнародних установ і організацій, суду над Миколою Руденком і Олексієм Тихим, приїзду у вільний світ Леоніда Плюща, Владіміра Буковського, Людмили Алексеєвої, Андрія Григоренка, д-ра Михайла Штерна та багатьох інших, які були наочними свідками активности руху спротиву в Україні і знали особисто багатьох його членів, стало ясно, що плян комуністичних режимників зазнав повного неуспіху, бо, як каже Владімір Буковський, на місце п'ятьох арештованих приходить п'ятнадцять нових людей, відданих ідеї боротьби за права українського народу на самобутність. Останній процес над письменником Миколою Руденком і вчителем Олексієм Тихим є наявним доказом правдивости твердження Буковського і доказує, що люди руху спротиву в Україні виявляють велику твердість, безстрашність і активність в боротьбі з режимом за слушні права для українського народу. Зате їх судять. Про це говорить відкрито Петро Рубан, який каже, що „мене судять за те, що я бажав виходу України з СССР". Вистачить тільки прочитати останнього листа Йосипа Терелі, розповсюдженого Українською Інформаційною Службою „Смолоскип" і поміщеного у „Свободі" з 21-го липня ц.р., чи побачити відбитки рук Івана Світличного, щоб зрозуміти, які страшні муки переходять українські патріоти на нашій Батьківщині, які боряться проти комуно-московського безправства в Україні, проти національної дискримінації, русифікації, нищення української культури і за права українського народу на самостійне, незалежне життя. Але іншого виходу немає. Політв'язень Григорій Приходько каже, що „питання відділення України від Росії, являється питанням самозбереження українців, питанням збереження самого існування України". Сказано дуже ясно і логічно, і тому сьогодні не можна вже ставити питання про доцільність чи недоцільність тієї боротьби, як це дехто з маловірів намагається ще й досі робити. Питання мусить стояти, як політичні еміґранти і їхні діти можуть допомогти українському народові у цій затяжній боротьбі, до чого закликають їх брати в Україні і наші прихильники, як, наприклад, д-р Михайло Штерн, який в інтерв'ю з українським журналістом в Парижі закликає українців в діяспорі: „Допоможіть народові у його боротьбі на рідній землі!".

Одним із виявів такої допомоги є наші масові демонстрації та маніфестації. Чергову нагоду на це дасть заплянована та інтенсивно підготовлювана на неділю, 18-го вересня, велика крайова українська маніфестація в Ню Йорку в обороні прав України та для підтримки політики президента Картера в обороні людських прав.

Коли Томас Джефферсон мав на своїй печаті слова, що їх приписується Кромбвелеві: „Спротив тиранам — це послух Господеві!"

Допомогти нашому народові в його спротиві тиранові це справді наш святий обов'язок.

І. Вовчук

ПРО СІЛЬСЬКІ ГАРАЗДИ: ЗОКОЛА Й ЗСЕРЕДИНИ

[Розважання]

II

Недавно „Літературна газета" виступила з розважанням над присадибними ділянками. В нарисі „Листи з присадибної ділянки" Владилен Травінський наводить твердження голови великого кубанського колгоспу, що „для однієї родини не треба більше, як двох свиней на рік". А якщо тримають третю, то на продаж, з чого либонь багатіють селяни і в якійсь мірі унезалежнюються від колгоспного рабства. Це непокоїть владу. Автор наводить найновіші урядові дані про вагомий вклад в харчовий балянс країни з присадибних ділянок, які, на думку необзнайомлених людей, існують так собі, „щоб зібрати свіжу городину на снідання". За даними збірника „Народне господарство СССР в 1975 році", площі присадибних ділянок, враховуючи й площу під будівлями, виносила 1,5 від. від одної землі, що є у володінні радгоспів і колгоспів. На отій мізерній площі, приділеній для колгоспного селянства і робітників радгоспів, селянство умудрилось виростити в 1975 році: 1 від. зерна, 3 від. м'яса і молока, 34 від. городини, 39 від. яєць і 59 від. картоплі. Коли зважити, що крім орної землі, яку засівається, колгоспи і радгоспи посідають великі площі природних сінокосів, пасовищ, лісів і тоді відсоток присадибних ділянок буде ще мізерніший, і на ньому вирощено 1/3 продукції, крім зерна, бавовни, цукрових буряків і технічних культур, що вирощуються в радгоспах і колгоспах.

Автор здивований, що на малих клаптиках землі, на „малих процентах", за його окресленням, утримується велика кількість худоби і птиці: „ п'ята частина овець, 18 від. від загальносоюзної отари, 18 від. свиней, 22 від. крупного рогатого скоту, з того 33 від. корів; 79 від. кіз. Корма для соціялістичної худоби радгоспів і колгоспів завжди були і є вузьким місцем в системі імперського колективізму. Їх завжди не вистачало. Щороку на заготівлю кормів, як і на збирання врожаю, проголошувались мобілізаційні заходи, притягаючи людей з міст і селищ, посилались армійські частини. Так само і в цьому році. А кормів не вистачало. Корма для худоби несоціялістичної, що є власністю селян, роздобувають власники її самі. Іноді, коли голова колгоспу розумний, то дозволить накосити копище сіна на непридатній для обробітку машинами землі, або підмогоричений бригадир звелить трактористові підкинути соломи або силосу. Повернувшись з колгоспної праці, селяни, як було й за кріпацтва, обкошують лісозахисні смуги, лісні галявини, яруги, заболочені площі та на плечах приносять в'язки трави чи осоки для корів.

Годівля і догляд домашнього скоту переважно на жіночих руках. „Тут панує не тільки ручна праця, твердить автор нарису, а й переважно жіноча і без жадної допомоги з зовні. Ніяких перспектив на ліквідацію жіночої праці немає, бо скрізь давно не стало коней і чоловіків на ділянках лишається все менше". („Л. Г." — У—11). Так виглядає зсередини дійсність сколективізованого села на 60-му році будови імперського соціялізму.

###
#

„Літературна газета" здивована, що планові органи країни зрілого соціялізму не приділяють уваги присадибним господарствам, а вони ж, їхня продукція, є вагомим вкладом в харчовий балянс країни, постачаючи на ринок одну третину сільськогосподарської продукції для споживання населення. „Ні в Держпляні СССР, в ніяких республіканських відомствах немає відділів, ні підвідділів, — твердить автор, — що відав би справами присадибних ділянок". На його закид пляновим органам можна відповісти: саме тому й стався отой феномен з третиною продукції з менше як один процент площі, на якій ведуться присадибні господарства, що вони випали з-під опіки державного плянування. Люди самі вирішують: що, коли і як вирощувати на клаптиках позаколгоспної землі. „Від неуваги до ,особистого підсобного' ", — твердить „Л. Г.", — першим програє не його власник (він давно навчився „викручуватись"), а держава, суспільство, все наше народне господарство".

Живуча трудова творча ініціятива національного селянства, з його любов'ю до землі своєї, перемагає труднощі, створені системою совєтського колективізму, - підстави імперського єдинодержавства СССР. В непомітному селянському змагові з обреченим колгоспним ладом творча ініціятива „викручується", а не капітулює. В. Травінський шкодує, що досі не обслідувано як належить шляхів як з державного поля попадають корма для скота на присадибні ділянки, „ланцюг поле — ,присадибна корова' ", — говориться в статті, — „в'ється в середині госпо-

(Закінчення на стор. 5-ій)

С. Еніс

ЖИДИ, СІОНІЗМ І ІЗРАЇЛЬ

(1)

О, Ізраїлю! Якби ти знав,
Чого в серці тім повно!
Якби знав, як люблю
я тебе!
Як люблю невимовно!
(Ів. Франко)

Від довшого часу дуже часто читаємо в журналах, газетах і книжках про сіонізм.

В вільних країнах сіонізм — це жидівський політичний рух, метою якого є допомога Ізраїлеві.

В країнах, де преса і вісті є під стислою контролею держави, сіонізм — це імперіялістичний рух — окупаційна сила.

Сіонізм для лівих це часто синонім фашизму, а для правих сіонізм рівнозначний зі соціялізмом.

Це залежить хто пише і для кого пише про сіонізм.

Що це сіонізм? Яке завдання сіонізму? Це важливі питання для всіх людей, які зацікавлені сучасною політикою.

Сіон — від чого походить назва сіонізму — це невеличка гора, стародавня фортеця в Ерусалимі. На горі знаходиться гріб царя Давида. Ця невеличка гора стала для жидів світу символом повороту з діяспори до своєї батьківщини. Вони бачили в Сіоні не тільки фізичну вітчизну, але також джерело майбутнього відродження духового, культурного життя.

Сіонізм і Єрусалим стали одним нерозірваним символом націоналізму для жидів.

І через 2,000 років після залишення своєї вітчизни, в мандрівці і діяспорі, символ Сіону дав жидам духову підтримку і віру, що прийде час, коли діти Ізраїля вернуться до батьківщини прадідів.

Протягом 2,000 років жиди моляться, звернені лицем на Схід, де знаходяться Сіон й Єрусалим. У молитвах згадано про святу землю і прохання жидів до Всемогутнього, щоб дозволив їм вернути до батьківщини своїх прадідів.

В деяких молитвах підчеркується нерозривний зв'язок жидів зі Святою землею. —

„Якщо забуду Тебе, — Єрусалиме, хай моя права рука зісохне, хай мій язик заніміє".

Такі молитви дали жидівським масам надію на поворот до Сіону. Немає на світі іншої такої релігії, яка була б так тісно зв'язана з націоналізмом.

Протягом 2,000 років жидівські поети співали в своїх поезіях про сіонізм, про Єрусалим. Для жидів сіонізм є так давнім, яка давня є жидівська діяспора. Ідеологом жидівського неонаціоналізму є д-р Теодор Герцль (1860—1904). У своїй книжці „Judenstaat" (жидівська держава) Герцль дав дефініцію сіонізму, як ідеї повороту жидів до Палестини. Він заявив, що жиди повинні вернутися до Палестини і почати нове життя. Закінчив він цю книжку закликом: „Якщо захочете, це не буде казкою". У тій книжці д-р Герцль підчеркнув, що жидівське питання не може бути розв'язане шляхом асиміляції жидівського народу, поперше тому, що існує антисемітизм, а подруге тому, бо до цього не допустить сильна воля народу до життя.

Д-р Герцль не знав який може бути політичний устрій вільної, самостійної жидівської держави. Не знав також д—р Герцль яке буде співжиття жидів з арабами. Одно було певне, що жиди мусять добитися вільної країни. Цією країною була тоді Палестина, а сьогодні Ізраїль. Сам д-р Теодор Герцль був журналістом, а сіоністом став припадково. Як кореспондент австрійської газети „Neue Freie Presse" він був свідком справи Дрейфуса. Капітан Дрейфус, жид, працюючи у французькому штабі, був оскаржений в передачі інформацій німецьким військовим властям. Це було 1894 року. Пізніше слідство виказало, що Дрейфус невинний і його регабілітовано. Але афера Дрейфуса була причиною розколу французького суспільства.

Передовий французький письменник Еміль Золя у статті („Я оскаржую"), писав, що справа Дрейфуса, це справа французького народу, справа справедливости. Д-р Герцль на прикладі процесу капіт. Дрейфуса бачив, як легко люди можуть стати антисемітами, як легко збудити в народі ненависть до жидів. Так оскарження і такі преси можуть мати місце в кожній країні і в кожному часі — писав д—р Герцль.

Проте, тільки від 1900 р. ідея сіонізму знайшла відгук серед жидівських мас у Східній Европі. До того причинилася нужда жидівських мас, погроми в царській Росії, обмеження для молоді в прийнятті до шкіл, тощо. Осталася одна дорога: дорога до Палестини.

(Продовження буде)

Леся Лисак-Тивонюк

ПОДЗВІННЯ ПОРУЧНИКОВІ ТИВОНЮКОВІ...

Коли Твої колишні товариші зброї виносили з церкви Твою домовину, у гаморі великого міста я почула звуки похоронних дзвонів. Це дзвонили по Тобі, Влодку...І пригадалося, як Ти не раз розказував, як прекрасно дзвонили дзвони у Твоєму рідному селі Лагодові, де Ти народився і виростав, але якого я ніколи не бачила. Пригадалася Твоя радісна розповідь, як Ти хлоп'ятем стояв на Великдень у черзі товаришів-односельчан, щоб вилізти на дзвіницю і бодай кілька разів потягти за шнур великого дзвона. Не знаю, чи у Твоєму Лагодові ще є дзвони, знаю, що ці на чужині, дзвонили Тобі нині востаннє.

Подумала, що коли у війну хоронили Твоїх товаришів зброї, їм не грали дзвони. Може, часами, не було навіть отця Капеляна, який нині супроводив Тебе в останню путь. Не було, мабуть, і прапора 1-ої УД УНА, який перед хвилиною зняли з Твоєї домовини. Може навіть не було кому заплакати на вояцькому похоронові, як тепер щиро плакали по Тобі Твої товариші зброї, їхні дружини, приятелі, знайомі та Твоя жінка-вдова.

Ні, здається, в той час, коли дзвонили по Тобі, вона вже не плакала, просто закам'яніла з болю. Її обезсилену вели у жалібному вбранні ті, які ще недавно бачили обоїх — Тебе і її — у весільних одягах..

Не дивуйтеся, що в нещасній запамороченій голові вдови з'явилися під звуки дзвонів ті думки. Бувають різні моменти у найбільшому горю: або людина зовсім не спосібна думати, або на часок шаленнозагострюються відчуття. Бож були години, коли, окрім Твого ймення, Влодку, я не могла нічого промовити. Я повторяла це ім'я раз-у-раз, наче б хотіла, щоб з другого світу Ти ще раз мене почув... Якщо може існувати якась полегша по несподіваній передчасній втраті Найдорожчої Людини, то може це була ілюзія полегші.

Коли воліклася за Твоєю домовиною, ще раз побачила в думках Твоє життя, про яке Ти мені розказував. Побачила ясноволосого синьоокого сільського хлопчину, який, пасучи корови, з тугою дивився на захід, бо в тій стороні було місто Львів, в якому прагнув вчитися. З притаманною Тобі сильною волею і наполегливістю Ти перемінив мрію в дійсність. Зробив це дослівно в голоді і холоді. Щоночі Ти будився, нащупував руками вказівки стінного годинника, чи вже пора вставати і йти кілька кілометрів до маленької залізничної станції, до поїзду, який віз до школи. Ти не хотів світити світла, щоб не будити втомлених працею батьків. Раз Ти помилився і прийшов так рано, що станція була ще закрита. Був зливний дощ і, чекаючи цілу годину, Ти промок до нитки. Та ніхто ніколи не чув від Тебе ні тоді, ні пізніше нарікань на важку долю. Так само, як ніхто не знав про те, що Ти не раз дуже голодний, не мав грошів, щоб купити на ринку буханець „куликівського хліба".

Ти самотужки здобув освіту, і мені тепер боляче, Влодку, що у той час, коли Ти бідував, мені припала незаслужена ласка вчитися на кошт батьків. Проте, Ти завжди знав, що береш собі за жінку не випещену колишню „панунцю", але внучку селян, таких, як Твої предки.

Ти теж знав, Влодку, що була б стала Твоєю жінкою без різниці, чи Ти б був старшиною І-ої УД УНА, чи звичайним рядовиком. Про справжню і єдину любов зрілих людей, бодай деяких, не вирішують ані ранги, ані титули, ані маєтки.

Ти завжди розумів мене, Влодку, то й розумієш тепер, що газетна стаття не може бути довга. Та я ще мушу сказати те, що мені не раз із предоброю усмішкою казав, а саме, що Твоя військова служба у різних арміях разом з полонами тривала тринадцять років. На один рік довше, як жахлива жовнярська недоля за часів Марії Тереси...

Коли Ти мусів служити у польському війську, Тебе намовляли, щоб Ти змінив метрику, бо їм немило було мати підстаршину кінної артилерії, який був „греко-католіком", щоб тоді в польській армії означало українець. Ти відповів рішуче „ні", хоч Тебе за це переслідували. Тебе разом з Твоєю батерією взяли в полон по капітуляції Варшави. Мабуть тому, що у Твоїй військовій книжечці було „греко-католік" і Ти заявив себе українцем та мав військовий вишкіл, Тебе знову перевишколювали, переодягали в однострій вояка Корпусу Роммеля і Ти мучився в армії окупанта серед Сагари. Та коли недобитків Африканського Корпусу перекинули до Европи, Ти рішуче заявив, що вимагаєш перенесення до Української Дивізії, як тоді ще звалася „Дивізія Галичина". Ти одержимо вірив, що може пощастить таки знов підняти вгору Червону Калину, як це було у Першій світовій війні.

Не пощастило. По капітуляції Тебе забрали до табору полонених в Ріміні, де Ти мало не помер з голоду. Відтак, з написом „воєннополонений", пере-

(Закінчення на стор. 6-ій)

Ганна Черінь

НАРЕШТІ!

(2)

Ліна Костенко — одна з тих, що борються за життя й розквіт нашої мови, душі нашого народу. В морі русифікації треба бути олімпійським змагуном, щоб переможно доплисти до мети. Близька до письменництва праця в кіностудії дає змогу культивувати, рафінувати мову, і лексика поетеси добірна, небуденна, якісна. Але все ж ...і на сонці є плями! „Мішень", „снаряд", „пошлий", „бархат", „судьба", „чумазий", „осколок", „не по собі", „вихватка", „Мис Доброї Надії", „море кризисів", „Життя іде по Гаусовській шляпі: отак от „здрастуй", а отак „прощай", „корзина", „ситець", „бахрома", „теремочок", „покатав", „перепляс", „ау!" — це лише кілька прикладів багатьох русизмів. Поетеса дозволяє собі навіть на такі низькопробні банальності, як „марудна штука жисть", „А я закохалася — сказано—женщина", і наведена вже вище „шляпа". Не бракує й „нових" слів, що їх поспішно запозичує тепер російська, а за нею й українська мова з англійської: „ескімо", „модерн", „ретроспективні", „транзистор", „камуфляж" і навіть згадані вище „Стриптизи".

Або Ліна, або лінотип зробив помилку в слові „чучикати" (треба „чукикати" або „чукати").

Вибаглива поетеса шукає свіжих рим шляхом якнайрясніших асонансів і алітерацій і любить серйозно й жартома гратися словами. Типові для неї рими: шафу—шахи, химернику—Америку, багатими—сурогатами, кілометри—Деметри, богине—бо гине, полум'я-полудня, стерні—майстерні, жасмінно-фламінго. А часом вона навмисне запряже „зачовгані" рими, такі як „очей—плечей". Гра слів доводить Ліну Костенко часом до знецінення вірша такими речами як

На оболонях верби у болоньях

(що за „болоньї"? Хібащо множина від назви міста Болонья, але тоді була б велика літера, а її нема). Або таке: „Розпалились храми на міліграми". А на ст. 120 „Аморе, амо, а море мамо..." і т.д. — це вже нонсенс.

Ритми в Ліни здебільша канонічні, правильні, як і належиться справжнім віршам, хоч пісенна настроєвість спричинює зміну в кількості стіп. Улюблений розмір — ямб, що позначає мажорність, динамічність.

Але бувають і досить химерні, раптові зриви ритму і завжди зі спеціяльним завданням. Наприклад, поезія „І знову пролог" написана правильним анапестом з цезурою, але два останніх рядки раптово змінені на п'ятистопний ямб. Бо в цій поезії — просторі, уповільнені довгі анапестні стрічки, що не вміщаються в одній лінії (на превелику досаду складачів) розповідають про минуле кохання, що начебто вже втрачено й законсервовано в непоспішні спогади. Але з серця раптом виринає пристрасний, пульсуючий ямб — пуанта:

Якби ти знав, як солодко, нестерпно,
І як спочатку я тебе люблю!

Часом Ліна Костенко відмовляється від розділових знаків, але не для штукарства, а для передавання хаотичного, безтямного стану закоханої чи пойнятої розпачем людини (ст. 131, 141). Деякі вірші її виглядають як непродумані експромти чи курйози. Невдалий ритм у вірші „Ще одна весна" на зразок „Пахнет сеном над луґамі", а закінчення

Знов простягне руки Мавка
І не знайде Лукаша

це ніби чечіточне „Ламцадріца—ламцаца".

Але не перегортаючи навіть сторінки, потрапиш поруч же в китицю півоній.

Вечір дуже турецький.
Півмісяць, і зірка, і млосно.
Півонії дуже гарні. Вуста в них напіввідкриті.
А хто тут за дощ?
Долоньки зелені. Одноголосно.
А вас вже вночі скупають, вже зрізаних, у кориті.
Вночі налетять татари, ударять вас ятаганом.
Вони вже десь недалеко. Вони уже десь причаюються!
Вночі я писатиму вірші. Аж — стогін.
То я на ґанок.
Півонії всі вже зрізані. Вони уже не пручаються.
І тільки ловлять городи
пелюстки їхньої вроди...
І тільки кілька сльозин
З обдемкуватих корзин...
Складає букети тітка
Не гірше якого японця.
А скільки коштує квітка?
Не знаю спитайте у сонця.

Хто хоче, може сприймати цей вірш буквально, а хто хоче — хай тут шукає алегорію. Адже кожне речення мовою Езопа теж дещо означає. Коли говорити про зміст, поезії Костенко розумні й філософські без реторичности й дидактизму. Філософія випливає з краси й правдивости думок поетеси. Знаємо, що життя для неї було нелегке, а все ж вона — оптимістка.

Я не люблю нещасних. Я щаслива:
Моя свобода завжди при мені.

Свобідною ж людина буде тоді, коли вона не стала на путь неправди, сама себе не зрадила, лишається вірна своїй батьківщині — берегам Вічної Ріки. Щастя — в вічнім шуканні, в спрямованні вперед, угору.

Є скарби, допоки їх шукають.
Перестануть — от тоді вже все.

Поетеса з любов'ю згадує своїх батьків і прабатьків: матір, що ціле життя мріяла, щоб на стелі було намальовано небо; прабаба, котрій присвячено один із найкращих віршів; а що вже говорити про любов до рідної землі! Пейзажі її віршів зворушливі й соковитосвіжі; не магнолії й агави, а мальву вона цілує в щоку; поетеса оспівує чернігівські дороги й осінь із бурштиновими вінками цибулі й накопаною картоплею, і Київ, „це місто — прекрасне, як усмішка долі" із каштанами, листя яких „спрагло злизує дощини", і Полісся, де „правічну думу думають ліси", і діда Карпенка на Поділлі, що шукає скарбів (читай — скарбів славного минулого), з любов'ю описує навіть кам'яну Скитську бабу, що сміється й непорушно стоїть в степах... Ох, як непорушно! Кредо Ліни Костенко:

Не бійся правди, хоч яка гірка.
Не бійся смутків, хоч вони як ріки.
Людині бійся душу ошукать,
Бо в цьому схибиш — то уже навіки.

У збірці є вже знана уважним читачам поезія „Іма Сумак", про американську співачку, що вийшла з загиблого племени інків, але співає так, як кров велить:

Співає гімни смертна жінка,
А в ній — чи знає і сама?—
Безсмертно тужить плем'я інків,
Те плем'я , котрого нема.

Чи не про себе це? Чи не застереження для племени інків, яких також може не стати?!

Ліна Костенко — майстерний лірик, і любовні її вірші — це, може, її найсильніша царина. Вони найбільш подобаються й читачам, бо хто ж із нас не любив чи не любить, чи не любитиме, або, принаймні, до того не змагатиме? Любити нелегко, це насолода і страждання, а Ліна любить сильно, до смерти. Совєтська література дає дуже скупі відомості про особисте життя письменників, не інформує про батьків, дружин, дітей навіть лавреатів, тому тільки апокрифи ходять про те, що Ліна Костенко була нещасливо одружена з поляком і від нього мала дитину (пригадайте одіозне, безпричинно популярне „Цо кому до тего..."), а потім вдруге вийшла заміж...за росіянина. А вона ж так любить Україну, — немислимо, щоб із коханою людиною розмовляла чужою мовою...

[Продовження буде]

В річницю створення Об'єднання к. вояків 2-ої Дивізії УНАрмії

О. ігумен Михайло Кучмяк і о. митрат д-р Юрій Шумовський посвячують прапор.

Дня 8-го квітня ц. р., Об'єднання святочними сходинами свого членства в Нюарку, Н. Дж., відзначило першу річницю існування. Товариство створено 3-го квітня 1976 р. в Нюарку. Підсумовуючи висліди праці за минулий рік члени Об'єднання ствердили, що створення його було конечне. Бо на жаль, виявилося, що велика частина нашого суспільства, а навіть багато бувших вояків — українців, що самі належали до різних українських військових формацій знають менше про УНАрмію та її першу складову частину 2-гу Дивізію, як чужинці, що досить часто згадують про неї у свої публікаціях і науково-історичних працях.

Об'єднання поставило собі за мету звернути увагу нашого суспільства на деякі маловідомі йому події з наших визвольних змагань з періоду 2-ої світової війни. Зокрема потрібно правильно насвітлити і представити нашому громадянству факти з історії УНАрмії та її першої складової частини 2-ої Дивізії.

Друга Дивізія УНА це неперeформована після боїв під Бродами Українська Дивізія Галичина, як це помилково дехто розуміє. Тут мова про самостійну Дивізію УНА, що створилася в рамках УНА і яка відіграла своєрідну ролю у наших визвольних змаганнях в часі 2-ої світової війни.

Другу Дивізію УНА створено заходом Українського Національного Комітету на початку 1945 р., як першу складову частину УНАрмії. До формування її наказом генерала П. Шандрука, був покликаний полковний П. Д'яченко, пізніший генерал і командир Дивізії. Організація і перевишкіл Дивізії відбувалися в околицях Берліну в місті Німек. Другий перевишкільний табір Дивізії був в місті Гляц, також в околиці Берліну.

2-га Дивізія УНА від самого початку її створення підлягала виключно головнокомандуючому УНА ген. П. Шандрукові, який присвячував їй дуже багато уваги, часто відвідуючи її. Новостворена Дивізія вже 8-го квітня 1945р., перша з усіх частин УНАрмії склала присягу на вірність Українському Народові і Українській Державі. 27-го квітня 1945 р. перевишколену частину 2-ої Дивізії вже введено у тяжкі бої в околиці Бавцен проти наступаючої Червоної Армії, а опісля переведено дещо на північ і введено в бої проти польської дивізії ім. Т. Косцюшки. На тому відтинку Дивізія звела дуже важкі бої з ворогом, завдаючи йому великих втрат.

7-го листопада 1976 р. було знаменною датою в історії Об'єднання к. вояків 2-ої Дивізії УНАрмії. Того дня посвячено прапор Об'єднання. Посвячення відбулося у Нюарку в церкві св. Івана Хрестителя. Акту посвячення, що відбувся дуже торжественно, доконали представники української православної і католицької церков о. о. митрат д-р Ю. Шумовський та ігумен Мих. Кучмяк ЧНІ.

Головними кумами під час посвячення були дружина пок. командира 2-ої Дивізії генерал-хорунжого Петра Дяченка п—ні О. Дяченко та заступник голови ВО УНР ред. Вол. Біляїв, а головнокомандуючого УНАрмії генерал-полковника Павла Шандрука репрезентував його особистий представник полковник М. Ліщинський.

Після завершення акту посвячення прапору присутні перейшли до Українського Народного Дому в Ірвінґтоні. Тут відбудася зустріч членів Об'єднання з представниками різних громадських організацій і установ, представниками військових комбатантських організацій і громадянства, що взяли участь в спільнім обіді.

Представник Об'єднання привітав гостей та попросив хвилиною мовчанки вшанувати пам'ять загинулих вояків УНАрмії. Найстарший рангою, між гостями, полк. Мих. Ліщинський перший виступив з святочною промовою. Він рівнож передав привіт і побажання успіху в праці членам Об'єднання від Командира УНА генерала П. Шандрука.

З коротким словом-привітом виступила дружина покійного Командира 2-ої Дивізії УНА п-ні О. Дяченко. Відтак виступив особистий представник президента УНРеспубліки Миколи Лівицького ред. Вол. Біляїв. Своє слово він поєднав із актом передачі прапора представникам Об'єднання. У передачі прапору брала участь також головна кума п-і О. Дяченко..

У мистецькій частині зустрічі виступали: президент УМІ в Америці пані проф. Таїса Богданська — фортепіянове сольо, Ансамбль Бандуристів під проводом В. Юркевича та тріо юних бандуристів із СУМА в Пассейку, дітей п-ва Лучків.

По закінченні мистецької програми з коротким словом виступали представники таких місцевих Відділів: Т-во сприяння УНРаді, УККА, Т-во б. в. УПА, Б-во к. в. 1 УД УНА, УВК, ОбВУА, ООЧСУ, ОЖ ООЧСУ, Український Народний Дім, АДУК. Дальше відчитано надіслані письмові привіти. Зустріч закінчено спільною молитвою і відспіванням українського національного гимну.

Свою працю Об'єднання поширює на всі ті країни, де перебувають колишні вояки 2-ої Дивізії УНА або її допоміжних частин. Станиці нашого Об'єднання творяться у різних осередках нашого поселення. Щоби допомогти нам у цій праці просимо всіх зацікавлених у співпраці, незалежно від того, у якій місцевості чи країні вони перебувають, звертатися письмово на нижче подану адресу, а Управа Об'єднання вкаже їм найближчі від них наші осередки.

Адреса Об'єднання:
U.F.S.
2nd Division JNA
140 Prospect Ave.
Irvington, N.J. 07111

Р. Теодорович

З'їзд земляків Станиславівщини

Майже дев'ять років мусіло проминути від Другого З'їзду земляків Станиславівщини, що відбувся на Союзівці у вересні 1968 р., і майже рік від появи величавого „Альманаху Станиславівської Землі", щоб нарешті — 7-го і 8-го травня ц. р. відбувся Третій З'їзд, також на Союзівці у Керксонсоні, Н. Й. Кругло 240 осіб різного віку взяло в ньому участь, в тім 13 з Канади.

З'їзд був несподівано вдалий. Ділова програма пройшла справді ділово і гладко. З'їзд відкрив голова Центрального комітету ред. Богдан Катамай. Діловими нарадами проводили д-р Осип Бойчук, д-р М. Логаза і Богдан Дейчаківський. До Почесної президії запрошено найстарших віком представників Станиславівської землі, відомих і заслужених працівників. З'їзд вшанував повставанням з місць і хвилиною мовчанки пам'ять всіх тих земляків, які відійшли вічність.

Звіти з пробробленої праці склали члени Центрального комітету: Лідія Гладка — секретар, Євген Луцький — фінансовий референт, ред. Осип Новицький — пресовий референт, ред. Б. Катамай — голова Центрального комітету та інж. Роман Раковський за Контрольну комісію. Дискусія була коротка і ділова. З приємністю відмічено імпозантність виданого Альманаху, хоч і не промовчано недотягнень Виступ у дискусії найстаршої віком, вельми заслуженої в історії організованого українського жіноцтва, пані Софії Олесницької, З'їзд вшанував ентузіястичною овацією. Уступаючій Управі уділено абсолюторію з великим признанням і подякою за переведену працю.

Рішення З'їзду

Могло здаватися, що багато часу забере точка „Що далі?". Її вирішення забрало всього кілька хвилин. З'їзд одноушно схвалив — продовжувати працю і влаштовувати щодва роки дальші з'їзди, не зважаючи на кожночасне число учасників. Зокрема - підготовити і видати друком другий том „Альманаху", бо зібраних матеріялів залишилося ще багато, а є і чимало зголошень дальших опрацювань нових матеріялів великої історичної ваги. Всі завважені помилки в першому томі будуть виправлені, показники імен і місцевостей будуть докладно опрацьовані для поміщення у 2-му томі. Енергічного редактора бюлетеню „Голос Станиславівщини" (досі появилось 7 чисел) О. Гайського сердечно попрошено продовжувати творчу публіцистичну працю, на більшу славу Станиславівської землі.

З'їзд обрав нову Управу Центрального комітету, поширюючи число дотеперішніх працівників новими. Теперішній склад Центрального комітету Земляків Станиславівщини такий:

ред. Б. Катамай — голова; д-р М. Логаза, д-р Б. Шебунчак і мгр Яр. Орищук (Монтреаль) — заступники голови; Лідія Гладка і Оксана Луцька — секретарі; Євген Луцький — фінансовий референт; представники ЦК—ту в поодиноких містах: Яр. Попель і Ст. Зубаль (Клівленд), д-р О. Бойчук і д-р Ат. Слюсарчук (Детройт), Анастазія Смеречинська (Рочестер), Василь Бойко (Джерзі Сити), Р. Припхан (Чікаго), Іванна Лисинецька (Ірвінґтон), Яр. Федюшко і В. Макар (Торонто), Петро Салига (Вінніпеґ), Мих. Когут (Едмонтон), дальші представники будуть ще кооптовані. Контрольну комісію очолив інж. Р. Раковський, а членами обрано д-ра Данила Антоновича (з Ошави), інж. В. Приймака. Наради тривали від год. 2 до 5.20 по полудні в суботу, 7-го травня.

Бенкет і концерт

У вечірніх годинах (7:30 — 12:00) відбувся бенкет, господарем якого був інж. Яр. Рубель. Молитву провів (як і перед нарадами) о. ігумен Ол. Гавкалюк, ЧСВВ. Відчитано надіслані привіти, в тім від Блаженнішого Патріярха Йосифа. Знаменита була мистецька програма, якою вшановано теж День Матері. Солістка пані Христина Ріпецька відспівала з великим відчуттям три пісні: „Виростеш ти, сину", „Не рубай тополю" і арію „Нема мені порадоньки", при знаменитому фортепіяновому супроводі проф. Ігоря Соневицького. Славна спортсменка Ірина Барнич-Дубас, виступаючи на сцені, як першорядна артистка, рецитувала поезію О. Гайського „Ми знову разом зійшлися" і Уляни Любович „Мов розірване намисто" та про „старшого пана". Директор Музичного Інституту в Ню Йорку Таїса Богданська відіграла на фортепіяні кілька клясичних творів, в тім сонату Мендельзона у присвяті своїй дорогій учительці пані Тані Лепкій-Юзьвяк. Загальне захоплення викликав молодий Аскольд Лозинський, який своєю мистецькою рецитацією „Синів" Стефаника прямо зачарував всю авдиторію. Черговою справжньою ревеляцією був виступ оперного співака з Філядельфії Богдана Чаплинського, який при музичному супроводі Софії Маркович виконав відомі клясичні арії — „Ой, поля, ви, поля", „Гей, піду я в ті зелені гори", „Гей, волошин сіно носить", та арію Довбуща з опери тієї ж назви. Тенор Б. Чаплинський розпоряджає дуже милим, сильним і виробленим голосом. Закінчено мистецьку програму дуетом Оксани і Андрія з опери „Запорожець за Дунаєм" у виконанні Христі Липецької і Б. Чаплинського, при музичному супроводі Софії Маркович, ця кінцева точка викликала загальне одушевлення і бурю оплесків. Ціла програма — це був справжній концерт на високому рівні.

Проф. д-р Ю. Фединський поділився спогадами-враженнями зі Станиславова з-перед півсторіччя.

Вже по півночі розпочалася забава з танцями при звуках оркестри „Зелене жито".

У неділю, 8-го травня, в год. 10-ій ранку, у новозбудованій біля Союзівки і ще невикінченій церкві Св. Трійці о. ігумен Ол. Гавкалюк ЧСВВ відслужив св. Службу Божу в асисті о. Б. Ганушевського з Едмонтону. Його проповідь з подвійної нагоди — З'їзду Станиславівців і Свята Матері, можна б назвати зразком красномовства; вона була сповнена глибокої мудрости і життьового досвіду виховника молоді.

По Богослуженні зроблено пропам'ятну знімку всіх учасників З'їзду, після чого для декого наступив приспішений від'їзд до далеких місць праці, а для багатьох радісне святкування Дня Матері, в колі друзів, далекої вже, на жаль, молодости.

Виставка образів

Не можна не згадати про ще одну подивугідну імпрезу, зв'язану з Третім З'їздом Земляків Станиславівщини, а саме — виставку картин двох мистців малярської кисти — Богдана Кондри і Осипи Яворської. Вони розклали свої численні твори під довгою стіною бенкетової залі, заряд під незрівняними експонатами Едварда Козка, що вже стали „вічною" власністю Союзівки.

Старший вже мистець Богдан Кондра, по фаху ветеринарний лікар, який має вже за собою 27 літ малярської праці на скитанні, виставив на одному столі низку своїх оригінальних скульптур, в тім постаті козаків, гуцулів, бандуриста, далі коней, бика і т. ін., а серед образів — картини баталістичні (де домінують вершники-кавалеристи), красвиди-морські і „сухопутні", натюрморти, квіти, прекрасний портрет його дружини, і чудові ікони, щедро насичені золотом, в тім кількох версій Матері Божої Неустанної Помочі, Св. Юрія-Змієборця і ін. Маестро Кондра має у своїй течці чимало ескізів до заплянованого великого полотна „Жовті Води". В розмові зі мною згадав, що колись у Станиславові він був з редакторів-видавців пластового журналика „Зозуля", а в Торонто давніше виставляв з успіхом свої картини в галерії при вул. Блюр.

Пані Осипа Яворська з Нюарку, Н. Дж., запрезентувала кількадесят картин, серед яких відразу кидався у вічі окремий відділ під назвою „Станиславівська давнина", спеціяльно привезений на З'їзд Земляків Станиславівщини. Тут домінували потужні мури храмів і башти твердинь, церковні бані, вежі замкові і дзвіничні, бескиддя скель і т. д., і при кожній картині був чіткий напис, що вона собою представляє. Були тут: церква ОО. Василіян, Скарбниця Скиту Манявського, Брама того ж Скиту, Каплиця Успенської Церкви в Крилосі, Комора Довбуша в Ямному, Камінь Довбуша в Яремчі, Писаний Камінь і т. д. Були подібні картини історичних пам'яток також з інших частин української землі, як Мукачівський Замок, Башта Луцького замку, Нова башта Острозького замку, Теребовельський замок, церква Св. Різдва в Тернополі, Успенська церква у Львові тощо. Але поруч цих історичних картин красувались теж акварелі з чудовими красвидами, водоспадом, пишними квітами, ранньою імлою тощо. Шість або сім картин мали почесні позначки отриманих нагород на виставках пані О. Яворської з минулорічних вистав, як напр. „Сині узгір'я", „Дух гори", „Весна життя", „Калина", „На дні моря" і ін.

Ця виставка була рівнож милою несподіванкою і атракцією для всіх учасників З'їзду. Ряд картин закуплено (В День Матері — це були чудові дарунки). Зацікавлені можуть завжди дістати адреси мистців для безпосереднього контакту, з обопільною користю і задоволенням.

На закінчення цього побіжного і суб'єктивного „репортажу" не можу не висловити свого прикрого розчарування що на кругло 250 відомих адрес земляків Станиславівщини, які живуть у Канаді (в тім коло 120 у самому Торонто), всього 13 осіб рішилися поїхати на цей Третій З'їзд-зустріч з друзями юних літ. А поїхати було рішуче варто. І такі можливості ще будуть. Прислухуймось уважніше до всіх дальших інформацій і закликів нового Центрального комітету. Наша „лебедина пісня" ще далеко не відспівана!

В. Макар

З життя і праці в українському селі на Фльориді

Посадник Апопки Іван Ленд і Красуня цього ж міста з дружками біля української виставки.

В Апопці, Фльорида, перші поселенці з українського роду поселились тут щойно 1972 року. І хоча це була тільки одна родина, вирішено познайомити своїх співмешканців з Україною. Уже того ж року ця родина взяла участь у великому фестивалі місцевих мистців і дальших околиць, задемонструвавши українське народне мистецтво та видрукувавши летючку з мапою України і поясненням про Україну та життя наших братів в московському „раю". Американці прийняли нашу виставку щиро і похвально, бо це ми перші, що взяли і беремо участь у їх фестивалі. Наші писанки і вишивки вже кілька разів були висвітлені на телебаченні в нашій околиці, з відповідним поясненням про Україну.

Цього року від 11-го квітня до 22-го травня українські писанки виставлено в публічних школах Апопки. Вчителька, сестра посадника Апопки, щоденно ходила від кляси до кляси з рефератом про писанки та їхнє походження так що і найменші мешканці Апопки знають про українське народне мистецтво а з тим і про нас українців. Постаралась про мистецьку виставку Розалія Ковальчук.

Знову ж 23 і 24-го квітня, ц. р., в міськім парку Апопки відбувся великий фестиваль, і в ньому тільки українці взяли участь, виставляючи своє народне мистецтво, а саме: писанки, вишивки, вироби з кераміки, різьби з дерева та кости, малюнки „Жнива в Україні" покійного мистця Івана Кучмака та погруддя вирізьблені в дереві: Шевченка, Франка і Лесі Українки—праці невідомих народних мистців України, подушка, що її вишила союзянка Анастазія Сідуляк отримала першу нагороду. Наша виставка була під зарядом Т-ва ім. Тараса Шевченка 380-го Від. УНСоюзу, а допомагали звеличати її своїми експонатами та працею мешканці нашого села п-ва Ковальчуки, Фрехі, Чеховичі, Похолики, Дуди, Несвячені, Деокола та Гаврилюки з Орман Біч, Фльорида. Про виставку та нашу участь передавало радіо протягом двох днів за інформацією місцевої газети. Відвідувачів фестивалю і нашої виставки було коло 15,000.

Посадник Апопки Іван Ленд в товаристві Красуні фестивалю та її дружок відвідали нашу виставку та склали подяку за нашу честь, погратулювавши, що наш нарід має великих мистців, посадник зокрема підкреслив красу писанок. „Апопка Чіф" тижневик помістив на першій сторінці знімку з привітанням першого мешканця українського села, а саме родиною Фрей, прийняття її посадником міста, президентом Чембер оф Комерс і головою Людей Старших Віком та організаторами села, з великим написом, що „Хлібом і Сіллю" відкрито Українське село, а потім у довшій статті газета подала дуже прихильно про організування українського села, інформуючи, що вже побудовано дванадцять хат, а також, що заплановане українське село, себто українці, його мешканці додадуть свій культурний вклад до місцевих здобутків. Великий щоденник „Сентеніял Стар", що виходить в Орляндо, 12-го травня, ц. р. помістив знімку з основниками українського села під їхньою хатою, та написав великими буквами „Українці знайшли небо в Лейк Мкой Окс", а потім, що вони і далі розбудовуються, закупивши в бюрі п. Ковальчука 36 площ, тепер будується вже тринадцята хата.

Далі в газеті написано, що п. Ковальчук і його дружина є українського роду, і вони відвідавши Україну, розповіли про переслідування совєтським режимом українців, тим самим поширюючи правду та відомості про Україну. Тому, чим більше буде в Апопці українців, тим скорше інші довідаються про них.

Люди тут добрі, завжди вічне літо, зимна ні горячі тут немає, не треба кожуха, ні палива, все зелене і цвітуче цілий рік. Поблизу Українського Села аж два озера мінеральної здорової води, а до моря тільки годину їзди, овочі ярина ростуть весь рік у власних городах, податки ще можливі, життя людини дешевше, а найголовніше, що тут здорове й чисте повітря і скоро можна позбутися ревматизму та інших хвороб. Впоблизу свої сусіди, своя рідна мова, своя церква, то чому ж не поцікавитись нашим селом, де все приготоване: дороги, вода, каналізація свій став і свій парк, свої люди, місця багато для старших і молодших, для бідних і багатих, для родини і самотніх. Наша Українська Корпорація всіх Вас щиро привітає, а наш 380-ий Відділ УНСоюзу щиро Вас всіх кличе стати членами та спільно працювати для добра нашого поневоленого народу та свого добра.

С. К.
Секретар 380-го Від. УНС

Храмове свято в Міннеаполісі

Міннеаполіс. — У цьому році наша парахія св. Юрія Переможця двічі зустрічала преосвященного Владику Константина. Перший раз у піст, коли Владика приїздив з візитацією до Твин-Сіти, Міннесота і оце вдруге 15-го травня на наше Храмове свято. Наша парафія на жаль, немає постійного настоятеля, тимчасово її обслуговує прот. о. Микола Ярмолович (старший віком священик), так, що ввесь тягар утримання парафії лежить на Парафіяльній Раді й Управі, головою якої є д-р Сергій Єрмоленко. Дякуючи співпраці, переборюючи всі трудноші, а їх в таких умовах є досить, Парафіяльна Рада зробила великий крок до співпраці з настоятелями і парафіяльними Управами українських православних парафій св. Арх. Михаїла і свв. Володимира і Ольги. Вперше в історії Твин-Сіти започаткували старокраєвий звичай — святкувати храмове свято разом.

У неділю, 15-го травня на 9:30 ранку прибули до храму св. Юрія Переможця вся священики, які живуть на терені Міннесоти на зустріч Владики Константина і для спільної молитви: протопресвітер о. Микола Антохій, митр. прот. о. Андрій Кість, прот. о. Микола Ярмолович, прот. о. Михайло Куданович, прот. о. Микола Метулинський, прот. О. Микола Годинський, єрей о. Володимир Боровський. Іподиякони Юрій Пасічник, Іван Павлюк і Тарас Остроушко супроводжали Владику Константина, якого при вході до храму зустріли діти парафіяльної школи Джіммі Мороз і Роксоляна Елліот китицею жовто-блакитних гвоздик. Голова парафії д-р Сергій Єрмоленко вітав Владику Константина традиційною українською пшеничною паляницею, яку спекла Зіназда Лихвар. Звеличав зустріч і прикрасив всю Службу Божу гість з Лейквуду, Ню Джерзі — протидиякон о. Володимир Поліщук. На протязі всієї Служби Божої гарно співав церковний хор, переплітаючи сольові точки з хоровими під диригентурою протод. о. Миколи Бриня. Для малих наших вівтарних хлопців Ілька Перчишина і Павлика Ярмуловича це був великий іспит, який вони виконали з честю. Вперше, за стільки років, деякі парафіяни з інших церков відчули благодатність спільної молитви. Проповідь, що її виголосив Владика Константин, присвячена неділі „Сліпого", настільки зворушила нашу молодь, що вони готові були виконати все, що Владика сказав би їм. Такі духові пастирі потрібні для наших дітей. І не шукали б ми нашу молодь по чужих церквах, нарікаючи „Де наша молодь?" В кінці Служби Божої відслужено Молебень за 35-ліття хіротонії Владики Мстислава та за інші блага для Церкви і народу. По закінченню св. Літургії прот. о. М. Ярмолович (в. о. настоятеля) подякував Владиці Константину і всім священослужителям за спільну молитву в такий для нас дорогий день і запросив всіх на святочний бенкет з відповідною програмою до залі св. Арх. Михаїла.

За головним столом сиділи: Владика Константин і всі згадані священослужителі з своїми паніматками, прот. о. Володимир Поліщук, прот. о. Микола Бринь, голова парафії св. Арх. Михаїла Василь Павлюк з дружиною, голова парафії свв. Володимира і Ольги Микола Денисюк. Обід приготовило парафіяльне сестрицтво церкви св. Юрія Переможця, що його очолює Олена Стеценко. Бенкет відкрив і привітав Владику та всіх присутніх гостей голова парафії д-р Сергій Єрмоленко. В загальних рисах він подав про нашу парафію і попросив свого заступника Олександра Цареградського на переведення програми бенкету. Пан О. Цареградський попросив Владику Константина благословити страви і виголосив тост за 35-ліття єпископського свячення Митрополита Мстислава, 27-ліття існування парафії св. Юрія Переможця і за всіх присутніх на залі.

По обіді, в програмі виступили діти парафіяльної школи. Джої Мороз сказав віршик „Бандурист", Таня Елліот — „Волошки", О. Олеся, а потім всі гуртом заспівали „Ку—Ку" муз. Вахнянина і „На місточку" — солісткою була Христина Елліот . Виступ дітей всі вітали широкими оплесками. Після дітей виступили всім знані в Твин-Сіти солістки: Лідія Мікс — меццо сопрано і Кіра Цареградська — ліричне сопрано з дуетом „Дзвенить у зорях небо чисте" муз. Білаша. До перших двох приєдналася Оленка Цареградська, створивши тріо і відспівавши „Тиха вода" — муз. М. Леонтовича і „Червона рута" — Шамо. Молодий, але з великим майбутнім піяніст Петро Цареградський виконав уривок з „Карнавалу" — Шумана. Зоя Мельниченко — драм. сопрано виконала „О, не дивуйтесь" — муз. К. Стеценко, „Нащо мені карі очі" — муз. Бонковського і „Горак" — муз. Мусоргського. Акомпаньямент для дітей і дорослих співаків був Кіри та Петра Цареградських.

Привіти прийшли від: Т-ва прих. УНРаді, Представництва УНРади, Союзу Українських Ветеранів, Ресорту Військових Справ, парафії св. Арх. Михаїла і свв. Володимира і Ольги.

Після привітів тостмастер О. Цареградський попросив Владику до слова, в якому Владика Константин наголошував потребу християнської співпраці. Кінцеву молитву прочитав прот. о. Микола Ярмолович і знову подякував всім, на чолі з Владикою Константином, за возвеличення спільною молитвою Храмового Свята.

Валентина Єрмоленко

ВСТУПАЙТЕ В ЧЛЕНИ

УНСоюзу!

Десятиліття Відділу ОЖ ОЧСУ в Аллентавні

В суботу, 25-го червня ц. р. Відділ ОЖ ОЧСУ в Аллентавні, ПА., відбув свій десятирічний ювілей банкетом та забавою при участи численних гостей, представників та делегатів українських громадських установ.

Свято відкрила голова Відділу Анна Строт, і, привітавши численних гостей, попросила о. митрата Тиханського започаткувати банкет молитвою. Опісля передала ведення дальшої програми Анні Гарас. Анна Гарас привітала і від себе гостей, та побажавши всім ,,смачного'' попросила адвоката Василя Рибака, колишнього репрезентанта в асамблеї стейту Пеннсильвенії та громадсько-суспільного діяча на терені Лігай Веллі, до слова та до піднесення тосту з нагоди ювілею, при чому Гнат Балазюк заінтонував, а ціла заля відспівала многолітствіє.

Відтак пані Гарас представила президіяльний стіл за яким були: о. митрат Тиханський, о. протоієрей Чикалюк, голова централі Об'єднання Жінок ОЧСУ мгр Уляна Целевич, пізніше посадник Аллентавну Дж. Дадона, голова філядельфійського ВідділуОЖ ОЧСУ Люба Сілецька, письменниця Оксана Керч-Куліш з чоловіком, референтка молоді головної Управи ОЖ ОЧСУ мгр Лариса Лозинська, голова 91-го Відд. СУА з Бетлегему Надія Цегельська, секретарка Відд. ОЖ ОЧСУ з Ірвінгтону, Н. Дж. , п-ні Криса, голова цього Відд. Анна Строт і заступниця голови цього Відд. Анна Муха. Відтак п-ні Гарас відчитала привіти, що наспіли від о. Грабця з Аллентавну та о. Кармазина з Бетлегему, від голови УККА Лігай Велл професора А. Кіпи і від Відділу ОЖ ОЧСУ з Ню Йорку.

Опісля слідувала головна промова мгр Уляни Целевич, в якій прилегентка поінформувала про завдання та досягнення організації Об'єднання Жінок ОЧСУ. Доповідь була дуже цікава і присутні мали нагоду довідатися про працю ОЖ ОЧСУ.

Голова Анна Строт привітавши посадника Аллентавну попросила його до слова. У короткому зверненні посадник Дадона сказав, що цінить працю і розуміє положення українців і тому радо буде старатися і надалі допомагати чим тільки зможе. Після цього Анна Кулик і Юля Танчак вручили пані Целевич китицю квітів.

Слідували усні привіти від секретарки Відділу в Ірвінгтоні п-ні Криси, від голови філядельфійського Відділу ОЖ п-ні Сілецької, від голови 91-го Відд. СУА п-ні Н. Цегельської, від п-ні Лозинської Кий, від молоді , від округи УНС— Лігай Веллі п. Колодруба, від т-ва за Патріярхат п. Білинського, від голови Відд. Золотого Хреста з Аллентавну п-ні Голець.

Окремою точкою був звіт десятирічної діяльности Відділу, що його відчитала Анна Муха по-українськи, а Анна Строт по-англійськи такого змісту: ,,Ми кожного року заряджували виставки народного мистецтва, щоб познайомити не-українців з українським життям. Завданням ОЖ ОЧСУ є інформувати світ про Україну та її боротьбу за державну незалежність, тому ми також старалися знайти контакти з конгресменами і сенаторами та посадниками міст свого оточення. Ми висилали їм інформативний матеріял про стан на Україні, спеціяльно про її поневолення. Ми висилали також телеграми до президентів та листи до Об'єднаних Націй з інтервенцією в обороні наших арештованих жінок та збирали підписи на петиції в обороні переслідуваних в Україні. В дальшому тягу нашої всебічної праці треба зазначити, що ми брали участь щорічно у відзначенні акту 22-го Січня, у здвизі молоді на оселі СУМА та кожночасно у зустрічі українців Америки і Канади, як рівнож в різних демонстраціях, а також влаштовували щороку імпрези та розвагові вечори з програмами.

У вересні 1976-го року обходив уряд Аллентавну 200-ліття Американської Державности і посадник звернувся до нас взяти участь і представити на виставці українське село, що ми зробили з успіхом. Багато зацікавлених американців фотографували наші виставові столи і нас та передавали по телевізії, а репортери переводили з нами інтерв'ю.

Від нашого Відділу давали ми і пожертви на різні цілі: на фонд Визволення України, на УКУ в Римі, на Гарвардський університет, на будову дому та на будову пам'ятника Лесі Українки на оселі СУМА в Елленвіллі, висилали посилки воякам-українцям до В'єтнаму.

На терені міста Аллентавну ми постаралися, що посаджено символічну ялинку в найкращому парку цього міста. Ця ялинка призначена для дітей наших політичних в'язнів в Україні.''

В мистецькій частині бенкету виступили троє молоденьких танцюристів — Антоніна, Христина і Юрко Бадуляки з надзвичайно гарними народними танцями.

Бенкет закінчив о. Чикалюк молитвою, після чого відспівано український національний гимн.

Після бенкету відбулася забава при звуках доброї оркестри — ,,Вечірня зірка''.

Р. Г.

Загальні Збори Відділу ОбВУА в Рочестері

Річні Загальні Збори Відділу ОбВУА в Рочестері, Н. Й. відбулися 15-го травня ц. р. о год. 5-ій по пол., у приміщенні Т-ва ,,Самопоміч'' при Кліфорд евеню, при участи 8-ох членів. Голова д-р Лев Рубінгер відкрив Збори і на бажання членів провадив ними, а обов'язки секретаря сповняв Т. Бабюк. Відкривши наради голова зборів привітав присутніх та оголосив порядок нарад, який прийнято одноголосно. Протокол з минулорічних зборів відчитав Т. Бабюк, а що не було до нього зауваг то приступлено до звітів уступаючої Управи. Звітував голова д-р Л. Рубінгер, який обширно насвітлив про суспільно-громадську працю Управи і членів, а потім з черги звітували — секретар Т. Бабюк і скарбник П. Яріш.

За Контрольну комісію звітував В. Кольцьо, заявивши, що всі касові записки і прилоги знаходить в найкращому порядку, і від імени Контрольної комісії поставив внесок на уділення довір'я уступаючій Управі з висловом подяки за успішну працю.

Після звітів відбулась речева дискусія над звітами. З огляду на малу кількість членів не було перевибору Управи, а затверджено Управу в попередньому складі: д-р Лев Рубінгер — голова, д-р Дмитро Капітан — заступник, Василь Каліцінський — член Управи, Теодор Бабюк — секретар, Володимир Кольцьо — голова Контрольної комісії та Петро Яріш — скарбник.

Після вичерпання денного порядку, голова зборів склав присутнім подяку за довір'я і закрив збори.

Л. Рубінгер
Т. Бабюк

Пам'яті судді Івана Лучковського

Коли людина майже половину свого життя готовиться для праці у вимріяному фаху-званні, а потім, збігом несприятливих обставин, ніколи в цій ділянці не працює — то це поганий жарт долі.

З народженим 11-го вересня 1908-го року в Перемишлі бл. п. Іваном Лучковським доля саме так пожартувала... Закінчивши початкову й середню освіти матурою в українській державній гімназії в Перемишлі 1928-го року, молодий ідеаліст зараз же починає правничі студії на Ягайлонському університеті в Кракові, які закінчує з титулом магістра права. В період студій відбуває військову службу та закінчує старшинську школу в ранзі поручника резерви. Рік 1934-ий застає Івана Лучковського як завершену людину, яка віддавши належність всім (перед)умовам і вимогам життя — може врешті реалізувати свої мрії. Він починає суддейську практику в городському суді Перемишля, з метою служіння ідеї правопорядку і справедливости. І, коли успішно закінчує теж цей етап, коли нарешті має починатися нормальне життя і нормальна праця, приходить жарт долі: Друга світова війна — а з нею кінець мрій не тільки для бл. п. судді Івана Лучковського, але й цілих народів.

Треба було нашвидкоруч переставлятися на нові рейки життя, що їх скупо пропонували воєнні роки, а потім — доля політичного еміграната. Одружений 1942 -го року зі Стефанією Кущак, суддя бл. п. Іван Лучковський по черзі працює в фабриці мармеляди в Яслі й Відні — Австрія, а потім вісім років у копальнях вугілля, в Бельгії. Переїхавши 1955 -го року до Америки, осідає з родиною в Лорейні — Огайо, звідкіль доїжджає на працю робітника, а потім продукційного інспектора, до фабрики Форда на передмісті Клівленду — Брукпарку.

1973 року йде на емеритуру. Жити б тільки і втішатися двома синами професіоналістами, заміжньою дочкою і внуками... Але доля і тепер, на цей раз остаточно, перекреслює мрії-рахунки. Постійні душевні конфлікти між несповненими настановами і фактами-вимогами буденного життя дедалі більше ослаблювали організм, здоров'я занепадало і 14-го грудня минулого року прийшов кінець.

...Насилу стримуючись від голосного ридання прощав покійного ідеаліста співгромадянин мгр Іван Микита в час похорону, що відбувся 17-го грудня на лорейнському цвинтарі Кальварія.

Як одного з небагатьох уже філярів високого етично-морального рівня в нашому суспільстві славили покійника промовці на тризні в місцевому Народному Домі.

Він — цей філяр зламався і впав фізично, але не відступив від своїх ідеалів євангельської справедливости і такого ж правопорядку в житті: бл. п. Іван Лучковський не став щасливим грошоробом, щасливим за всяку ціну...Для зовнішнього світу він був фабричним робітником, але в своїм особистім і громадськім українськім світі він жив і помер як суддя Іван Лучковський.

За цими словами треба підкреслити направду віддану, ніжну ролю союзниці й опікунки, яку в житті свого чоловіка сповняла дружина Стефанія, всіма засобами і способами злагіднюючи його душевні конфлікти.

А діти — дочка Ксеня та сини Марко й Дам'ян — схарактеризували свого батька пропам'ятною карткою (від дочки), з цитатою В. Шекспіра:

Його життя було шляхетне,
А елементи так змішані у ньому,
Що тут Природа могла встати
І всьому світові сказати:
,,Ось — це була Людина!''

О. Гайський

Жертвенність українців у Трой

Трой, Н. Й.(І. Д) — Невелика українська громада Трой, Н. Й., що існує вже близько 100 років, проявила значну жертвенність на українські національні цілі. Вже до першої світової війни наші емігранти у Трой посилали щорічні пожертви на різні наші релігійні й національні цілі, як будову церков, шкіл, читалень. Подібно діялося і між двома світовими війнами. Коли у Трой заснували Відділ УККА, тоді щорічно збирали біля 1.000 дол. на Український Народний Фонд. На будову пам'ятника Т. Шевченкові зібрано 3.500 дол. На українські катедри в Гарварді зібрано 4.600 дол., а також на ЗУАДК, інвалідів, Визвольний Фонд, залишенців, воєнні могили дивізійників збирають щороку значні суми. На Стипендійний Фонд УККА для студентів на літні курси українознавства в Українському Науковому Інституті Гарвардського університету, українські товариства й жертводавці з Трой склали ц. р. 300 дол. Ювілейний Комітет 200-ліття незалежности Америки й 100-ліття українського поселення в ЗСА зібрав був у 1976 р. з різних імпрез 1.505 дол. Після сплачення всіх видатків на український парадний віз, спровадження українського ансамблю ,,Сопілка'' з Філядельфії, залишилася в касі готівка, що її розділено, згідно з бажаннями жертводавців таким чином: 250 дол. на СКВУ, 225 дол. на Український Науковий Інститут Гарвардського університету, та 75 дол. для Української Танцювальної Групи під керівництвом п. Ярослава Склярика, що виступала й дальше виступатимиме на українських імпрезах і бере участь у фестивалях народів у Трой. Все це пожертви біля 50 українськи родин.

Стипендії на курси українознавства в Гарварді

Трой, Н. Й. (І. Д.) — Від 1973 р. Окружний Комітет Відділів УККА Олбанської округи: (Амстердам, Вотервліт, Коговз, і Трой) створив Стипендійний Фонд для студентів на літні курси українознавства в Українському Науковому Інституті Гарвардського університету. Досі наші церкви, товариства й жертводавці уможливлювали вже 4 роки давати по одній стипендії кандидатам на такі курси. Цього року УНІГУ зніс оплати за навчання, тільки на саме утримання потрібні 300 дол. Українські церкви, товариства й жертводавці склали разом 974 дол. на Стипендійний Фонд. Стипендійна комісія під проводом голови п. В. Коцура признала стипендії сімом кандидатам. Стипендії отримали: Діяна Боднар (Трой) — 200 дол., по 150 дол.: Марія Бабала й Оля Шийка (Амстердам) і Степан Карабін (Вотервліт), по 100 дол.: СтепанЕздіс, Надя Семчук і Ярослава Римарук з Амстердаму, Н. Й. Стипендії признано активним членам наших молодечих організацій, дітям наших активістів, членам УККА та інших українських організацій. Літні курси українознавства приносять велику користь нашим студентам, тому варт, щоб Відділи УККА і інші наші товариства творили Стипендійний Фонд у своїх осередках і висилали молодь на літні курси українознавства в Гарварді. Це практичне здійснювання клича: ,,Лицем до молоді!''

Пластова бабуся

На рідних землях бабусі відігравали почесну ролю в наших родинах як виховниці своїх унучат, що їм багато завдячували. Часи змінилися і тепер рідко де бабусі мають можливість виховувати своїх унуків в українському дусі, бо переважно живуть окремо. Одначе, одна наша бабуся продовжувала славні традиції наших старокрайових бабусь аж до останніх днів свого життя. Тому варт згадати про цю зразкову бабусю.

Марія з Фещурів закінчила своє працьовите життя 26-го травня ц. р. в лічниці в Коговзі, Н. Й. Вона народилася 18-го грудня 1893 р. у свідомій селянській родині в Підгірцях, повіт Золочів у Західній Україні.

Після закінчення народної школи в Підгірцях продовжувала навчання в Золочеві, пізніше закінчила фахову школу для дівчат ,,Труд'' у Львові. З родинного дому винесла замилування до вишивання, що не опускало її аж до останнього місяця її трудолюбивого життя. Маючи добрий зір багато часу присвячувала на читання книжок або вишивання. У 1913 р. вийшла заміж за Володимира Галькевича, поштового урядовця з сусіднього присілка-Плісneська, що довгі роки працював у головному поштовому уряді у Львові, аж до 1944 р. Виховала зразково сина Романа й доньку Анну, заміжну Ґогошу. Родина Галькевичів витворила позитивну синтезу українського села з княжими традиціями і княжого міста Львова і ця щаслива синтеза перейшла й на молоді покоління.

Плісneсько — це старинний княжий город, остання на північ висунена твердиня галицького князівства, згаданий у ,,Слові про Ігорів похід''. Кожного літа в серпні відбувалися величаві здвиги народу, головно молоді на Білій Горі недалеко Підлисся, біля пам'ятника-хреста в пам'ять о. М. Шашкевича. Зустрічі молоді з околиці відбувалися у празник на Спаса у Плісneську. Родина Галькевичів вела гостинний і отвертий дім, де було завжди багато шкільних товаришів Романа та шкільних товаришок Анни. В літі родина переносилася зі Львова до Підгірців, де було повно молоді, що після торжеств на Білій Горі робила прогульки до Плісneська, де були залишки княжих укріплень, вали й окопи, бо дерев'яний замок давно погорів. Професор Я. Пастернак переводив розкопи у Плісneську та відкрив сліди дуже давньої оселі.

У Підгірцях і в довколишніх селах була жива традиція ще з княжих часів, наші селяни з гордістю згадували про княжу державу, старалися зберігати прадавні звичаї з княжих часів, вони зберігали неписані закони моралі, що обов'язували, твердо трималися їх і в тому була їхня духова, моральна сила. Наш славний Боян УСС, сл. п. поет Роман Купчинський, родом із сусідньої Зборівщини, любив підкреслювати, що там де видніють ,,сліди ще княжих коліс'' — збереглися і княжі традиції, звичаї, церемонії, напр. весільні, моральні закони, цілий ,, бон тон'', спосіб, триб життя.

Багато з того зберігалося в родинах Фещурів і Галькевичів.

Під час Першої світової війни родина Галькевичів була евакуована до Чехії, звідкіля вернулася в 1915 р. Листопадові дні боїв у Львові, потім облогу Львова Галькевичі переживали цілим серцем. Після невдачі наших визвольних змагань, родина Галькевичів два роки жила в Підгірцях, бо В. Галькевич відмовився скласти присягу на вірність Польщі. Під час Другої світової війни Марія важко працювала в родинному селі, щоб забезпечити харчами родину у Львові.

В половині липня 1944 р. почалася довга ,,Одиссея'' родини Галькевичів через Карпати, Мадярщину, Словаччину до Штрасгофу біля Відня, потім до Ерфурту, Фіссену й Міттенвальду, де перебувала найдовше. В 1950 р. ціла родина переїхала в Америку та осіла в Коговзі. Тут помер голова родини, Володимир, у 1960 р.

Бл. п. Марія Галькевич завжди стояла на сторожі родинного огнища, пильно зберігала наші традиції та звичаї, зокрема в наші рокові свята — Різдво й Великдень. Обдарована незвичайною пам'яттю вона вміла незвичайно цікаво, захоплююче розповідати своїм дітям, унукам і правнукам про старі леґенди, про великанів, про лицаря, що ставав із гробу і питав: ,,Чи вже настав час?'', про княжі й козацькі часи, про події з визвольних змагань, про дві світові війни. Найменшим розповідала казки, співала колискових пісень, розважала різними загадками, співомовками, анекдотами. Любила багато читати, книжка була її нерозлучною товаришкою життя. На ім'янини її діти і внуки дарували їй завжди багато нових українських книжок і вона найбільше раділа доброю книжкою. Її гарячим бажанням було забезпечити її дітям і внукам високу освіту. Одної хвилини не сиділа безчинно: або працювала дома, або вишивала, або читала. Якийсь час працювала у фабриці білля.

В останніх трьох місяцях життя, як лежала в лічниці, частинно спаралізована, то просила доньку читати їй українські часописи й книжки, аж до останнього дня життя. Її три внуки і вісім правнуків мали вишиті нею сорочки. Вона радо ходила на наші імпрези у Львові, в таборах і в Коговзі, часто їздила до внуків на пластовий табір, зокрема любила бувати на пластових ватрах.

На протязі останніх 10-ти літ, щороку літала літаком відвідати своїх внуків і правнуків до Вінніпегу та до Каліфорнії й до Ню Мехіко, понад 2.000 миль дороги! Її внуки та правнуки не могли дочекатися предоброї бабусі, що її так любили й очікували! Вона виховала три пластові покоління в патріотичному українському дусі. В її родині ніколи не було ніякої ,,прірви між поколіннями'', бо чотири покоління жили в повній згоді й найкращій гармонії. Вона скрізь вносила любов, погідний настрій, мала ,,золотий ключ'' до сердець своїх дітей, унуків і правнуків.

Великий наш Митрополит Андрій Шептицький часто проповідував, що найкраща молитва Богові — це служба рідному народові. Але найкраща служба для рідного народу — це добре виховання молодих поколінь своїми словами, ділами, прикладом цілого свого життя, посвятою для родини, що так успішно проводила понад 60 років бл. п. Марія Галькевич. Шкода, що вона не зрадила тайни успіхів своєї виховної праці, що принесла такі висліди. Незвичайно скромна, вона не любила говорити про себе, але за неї говорили плоди її виховної праці. Ті, що її знали, дивувалися, як вона могла так багато зробити для своєї родини?

Ціле її життя — це було одне пасмо безперервної, жертвенної праці, повної посвяти, що перевищали сили одної людини. Вона не мала свого приватного життя, але жила для родини. Вона працювала за цілу інституцію!

Без перебільшення можна сказати, що одною з найкращих наших інституцій — це була і є наша українська бабуся, виховниця молодих поколінь, така незаступна, така дуже потрібна нам тепер, коли багато наших матерів працює поза домом.

Покійна була зразковою українською матір'ю-патріоткою, громадянкою, незаступною бабусею і прабабусею, що виховала три пластові покоління на міцних моральних основах наших традицій. Такі матері й бабусі формували духовість цілих поколінь, зберігали їх серед найважчих обставин, воєнних лихоліть і ворожих окупацій, не дали заломитися нашим поколінням, але виховали їх на свідомих своїх завдань громадян.

Вона була добрим духом родини, зв'язковою між її розпорошеними членами, скрізь вносила любов і гармонію, маючи великий родинний інстинкт і змисл.

Але вже більше не полетить літаком до Вінніпегу, до унуки Оксани Шулякевич і унука Богдана та їхніх дітей, ані до унука Ореста Ґогоші в Албукірк у Ню Мехіко та його дітей, що так дуже очікували улюблену бабусю!

Ані вже більше не поїде на Вовчу Тропу на пластову ватру, бо відійшла на вічну, Велику Ватру...Але й там вона буде постійно молитися за всю родину...

Похоронні обряди довершив 28-го травня місцевий парох, о. митрат В. Андрушків, при участи о. д-ра Б. Волошина. О. парох виголосив зворушливе слово про Покійну, як побожну матір і людину, зразкову членку парохії та громадянку. Похоронили її на цвинтарі в Коговзі біля могили її чоловіка. Надгробні слова виголосили: голова місцевого Відділу СУА — п. Є. Шанц, прощаючи Покійну, як зразкову членку, та пл. сен. І. Дурбак, голова Ради Пластової Станиці в Коговзі, як виховницю трьох пластових поколінь. Спочила з грудкою землі в руках з могили її батьків у Підгірцях.

Нехай вічна і славна буде пам'ять про пластову бабусю — Марію Галькевич, як світлий приклад і дороговказ для всіх наших матерів і бабусь!

Іван Дурбак

Найкращий із 595!

Юрій Пискір

У родині Пискорів в Міллвокі, Вісконсин, відбулася в червні ц. р. велика подія: син Юрій був відзначений абсольвент школи Міллвокі, Трейд енд Технікал, середньої школи, закінчив її з відзначуючим успіхом, як найкращий студент із 595-ох студентів.

Наперед відбулася церемонія з участю 30-ох найкращих учнів та їхніх батьків. На цім святі Юрій виголосив промову, дякуючи учителям та батькам за підтримку в науці та допомогу у здійсненні ідеалів. І знову він вдруге промовляв до батьків та до цілої кляси — 595 абсольвентів, коли всім вручено дипломи.

Син Ярослави та Андрія Пискорів, Юрій народився у Міллвокі у 1959 році. Тут з відзначаючим успіхом також скінчив народну школу. Він добрий член парафії св. Михаїла, де був вівтарним хлопцем. У Школі українознавства він був теж одним із найкращих учнів.

Тепер Юрій плянує студіювати економію у Вісканському університеті, де старші сестра Марта та брат Роман вже вчаться.

Горда тета

Фінансовий звіт

Організаційного Комітету для ювілейного відзначення літературної творчости Романа Завадовича

Організаційний Комітет розпочав працю вліті 1975 р. Ювілейні святкування відбулися 27-го і 28-го березня 1976 р. в Чікаґо. Одним з головних завдань праці Організаційного Комітету було придбання фондів на видання творів Романа Завадовича для дітей, бо, як сказав сам Роман Завадович: ,,Література для дітей — це рівнорядна вітка з літературою для дорослих, а під певним оглядом і важніша, бо це перший етап ознайомлення людини з друкованим мистецьким словом, це передсінок храму, через який треба перейти, щоб увійти до самого храму''.

Подаємо до відома ширшому громадянству фінансовий стан Видавничого Фонду творів Романа Завадовича на день 30-го квітня 1977р.:

Прибутки: Зі святкувань (бенкет і монтаж ,,Дитячий скарб'') 6136.49 дол. Вплати на Видавничий Фонд творів Романа Завадовича до 27-го березня 1976р. — 6015.50 дол. Вплати на Видавничий Фонд під час бенкету й опісля — 1339.69 дол. Разом прибутки — 13491.68 дол.

Видатки: Святкування (бенкет і монтаж) — 5436.74 дол. Чистий прибуток — 8054.94 дол. Відсотки в касах ,,Певність'' і ,,Самопоміч'' — 400.63 дол. Стан Видавничого Фонду на день 30-го квітня 1977 р. — 8455.57 дол.

Збірка пожертв на Видавничий Фонд творів Романа Завадовича є далі актуальна і відкрита в наших касах у Чікаґо, а саме: в ,,Певності'' ч. конта 11640—8, і в ,,Самопомочі'' ч. конта — 20142. Якщо хтось з громадянства виявляє бажання й охоту долучитися до нашої збірки на Видавничий Фонд, щиро просимо і наперед дякуємо.

Рівночасно повідомляємо, що незабаром появиться друком книжкове видання ілюстрованої збірки казкових пригод ,,Гоца Драла'' — Романа Завадовича, що на протязі 14-ох років друкувалися в журналі ,,Веселка''.

При нагоді подаємо додатковий список жертводавців, які склали свої датки на Видавничий Фонд творів Романа Завадовича після видрукування програмки святкувань.

Жертводавці: 200.00 дол.: Ірина і Роман Бжесневські (Торонто, Канада); 100.00 дол.: Т-во ,,Свята Софія'' — Філія Українського Католицького університету в Чікаґо, Т-во Українських Купців, Підприємців і Промисловців; 75.00 дол.: д-р В. Больбаш (Торонто, Канада); 50.00 дол.: проф. Юрій, Пелагія й Оксана Теодоровичі, мгр Любомир і Любомира Климковичі, Степан Косовський, Михайло Лучків (Віліямсдейл, Канада), д-р Іван Тесля (Оттава, Канада); 25.00 дол.: Український Католицький Тижневик ,,Нова Зоря'', Василь Тимчина, Союз Українок Америки — 102 Відділ, Окружний Комітет Українського Народного Союзу, Т-во ,,Самопоміч'', Богдан Остап'юк (Маямі, Фльорида), д-р Ілля Мула, Братство 1-ої Української Дивізії й Української Національної Армії, Т-во Українських Інженерів, Український Робітничий Союз, Братство Бориса і Гліба при Соборі св. Володимира й Ольги; 20.00 дол.: Василь Литвин, одна особа (нечітко); 10.00 дол.: Іван Гаврилюк (Боффало, Н. Й.), Мирослав і Анна Самиці, А. і М. Сваричевські (Гіксвіллє, Н. Й.), Микола Личик, о. митрат Федір Білецький, проф. Іван Фаріон, Любомира Шандра, мгр Микола Губчак, Іван і Осипа Бабії; 5.00 дол.: Р. Миколаєвич (Гайд Парк, Масс.), Мирон Маланюк, Петро Хім'як, Славомир і Олександра Пігути, Іван Салицький, п. Кошицький. 94.66 дол., 30 відсотків із розпроданих книжок Романа Завадовича під час ювілейного бенкету і монтажу ,,Дитячий Скарб'' 27-го і 28-го березня 1976р. святкувань літературної творчости Ювілята. Розпродажем книжок займалися: пл. сен. Ореста Пілецька і пл. сен. Славомир Пігут. 85.03 дол.: Різне.

За Організаційний комітет:

Дарія Ярошевич — голова
Роман Т. Заяць — Організаційний референт

ПРО СІЛЬСЬКІ ГАРАЗДИ...

(Закінчення зі ст. 2-ої)

дарського організму невидимо й таємниче''. Ота невидима неконтрольованість його непокоїть і він пропонує припинити її. В державних інтересах, говориться в статті, ,,давно пора плянувати і розподіляти корма в країні,ураховуючи скільки худоби є на присадибних ділянках''.

В Кремлі розуміють користі від господарства на присадибних ділянках, його вагомий вклад в харчовий баланс країни. Але не можуть примиритись з тим, що в тоталітарній системі московського соціялізму може існувати неконтрольована позаколгоспна ланка, на якій селянство, без опіки і пляну згори, може щось своє робити і вільно дихнути. Це не вкладається в імперську догматику большовизму. Тому партія уважно слідкує, щоб дозволена пропорція між особистим і соціялістичним господарством не порушилась.

В поясненнях причин неврожаїв і низької продуктивности соціялістичного господарства, в порівнянні з американським, продуктивність якого разів у 10 — 15 більша, як в господарстві ,,зрілого соціялізму'', вельможі імперського царства покликаються на природні умови. В ЗСА, мовляв, господарство ведеться в південніших обширах, з великою кількістю опадів. Так мов би в ЗСА не бувало посух і великих повіней та гураганів! А хіба присадибні господарства з їхньою величезною продуктивністю ведуться не в тих умовах, що й соціялістичні радгоспи і колгоспи?

,,Листи з присадибної ділянки'', друковані в ,,Літературній газеті'', з підкресленням актуальности теми, знайшли швидко відгомін в урядово-партійній пресі. В ,,Правді'' опубліковано кілька листів читачів з домаганням посилити боротьбу з приватновласницькими тенденціями. Спосіб давній в системі імперської сваволі, в листах, в яких не згадується автора нарису в ,,Літературній газеті'', говорять ,,апаратчики'' партії. Вони не можуть бути байдужими до приватних ,,оранжерейщиків'', які з утеплених примітивних споруд на своїх ділянках, користуючись газовим обігріванням, збирають ранні овочі й квіти, наживаючись з продажу їх. ,,Арифметика тут проста'', говорили автори листів: ,,десять тисяч тюльпанів по два карбованці за штуку напередодні 8 березня. А потім ,,поплинуть на ринок ранні помідори...в кінці травня коли великий помідор — карбованець''. А для радгоспно-колгоспних господарств і на 60-му році большевицького господарювання арифметика непосильна.

Шукаючи виходу із складностей, що їх створює гнила система імперського колективізму, як завжди, в листах покликались на ,,всемогучого'' Брежнєва. Він десь бовкнув, що ,,треба повністю використати можливості приватних господарств присадибних ділянок''. А для того, як заявив непомильний Ілліч другий'', ,,споживчій кооперації, місцевим радам треба подбати про організацію заготівлі і збуту лишків сільсько-господарської продукції у населення''. Це означає взяти в планові кліщі імперського централізму приватну торгівлю продуктами з присадибних господарств, — змусити селян здавати продукцію своєї праці заготівельним органам за встановленими цінами. Наслідки того будуть такі, що значно зменшиться кількість харчових продуктів, яких і без того часто бракує, як твердить в довгій липневій постанові ЦК КПСС ,,Про заходи дальнішого розвитку торгівлі''.

Знавці економічної політики в царстві імперського соціялізму зауважують, що большевицьке керівництво в своїй політиці єдинодержавства завжди бореться з трудношами, які само витворює. Уміє перемагати витворені труднощі, які взагалі не виникають у відкритих суспільствах вільної економіки з творчою ініціятивою населення. Такий стан є натуральним, закономірним — як говорять там, — для системи з тоталітарною ідеологією, ,,зліпленою з гною''.

З нагоди Срібного Ювілею Вінчання Панства

ЯРОСЛАВА і ОЛЬГИ ДУЖИХ

складають на Фонд Катедри Українознавства при Гардвардському Університеті 50.00 долярів

ІРИНА і ПАВЛО ДЖУЛЬ

Світлій пам'яті Юрія Ґураля

Несподівано, 5-го травня ц. р. на 54-му році життя помер бл. п. Юрій Ґураль, довголітній і всіма шановний та люблений дириґент хору при православній церкві св. Арх. Михаїла в Юніондейлі, Н. Й. Життя його було повне і плодотворне. Народжений в Ню Йорку, в родині імігрантів з України, бл. п. Юрій Ґураль був людиною працьовитою, спокійною, товариською і ніколи не відмовляв нікому допомоги. Його життя було віддане українській громаді і церкві. При кінці 50-их років він зорганізував хор ,,Гомін України'', який під його дириґентурою проіснував до цього часу. Виступав він зі своїми хорами на багатьох громадських і релігійних концертах і святах. Був час, коли виглядало так, що без бл. п. Юрія і його хору не могла відбутися імпреза, Тонкий слух і любов до української пісні дали йому змогу інтерпретувати і аранжувати народні і церковні пісні, якими не постидалися б найкращі хори поза Україною.

У 1960-их роках бл. п. Юрій Ґураль був також головою Відділу УККА, членом Управи 327-го Відділу УНСоюзу, головою і членом парафіяльних управ у Вестберах і Юніондейлі; він і спричинився до з'єднання цих же парафій в одну. Був він теж дуже допоміжним в побудові й в управлінні великої залі при православній парафії у Юніондейлі. Під час війни бл. п. Юрій Ґураль служив на Азійсько-Тихоокеанському фронті, та був нагороджений трьома медалями. Останньо працював спеціялістом в музично-наглядних устаткуваннях електронічних апаратів у шкільній окрузі Плейнеджу. Л. Ай.

Багато рідних, приятелів і знайомих прощали Спочилого. Заля в похоронному заведенні ледве вміщала більше, як 200 людей під час панахиди. Хори св. Михаїла і ,,Гомін України'' спільно співали панахиди і тоді, після прощальних промов, понеслось невідкладне ,,Чуєш брате мій?'' По панахидах прощальні промови виголосили: о д-р С. Гаюк — від парафії, С. Небожинський — від хорів, В. Леджер - від родини, М. Курчак — від Відділу УККА, о. Кіндзеравий-Пастухів—від громади Урочисту Похоронну Службу Божу відправлено в понеділок, на який хор під управою К. Вовка і молодого студента О. Калиновського співав останню Літургію без свого довголітнього дириґента — не з ним, а для нього.

Більше як сто людей проводжало Спочилого на місце вічного перебування, на Український Православний Цвинтар в Бавнд Бруці, де після панахиди голова Консисторії о. протопр. А. Селепина попрощав теплими словами свого колишнього дириґента. По похоронах родина запросила всіх присутніх на поминальний обід.

В особі сл. п. Юрія (Григорія) Ґураля громада втратила невтомного працівника на українській громадській і церковній нивах; любителя українських традицій, музики, пісні; першого організатора українського фестивалю в Айзенхауер парку для загальної американської публіки; дириґента двох хорів; організатора забав, концертів, пікніків і т. д. Родина втратила мужа, сина, батька, дідуся і свояка.

Сергій А. Небожинський

Українські дні в Чікаґо

Мейор М. Біландич промовляє на відкритті Українських Днів

Минулого року відбулися успішні святкування 200-ліття ЗСА і 100-ліття українського поселення. Відділ УККА в Чікаґо рішив проводити подібний фестин щороку.

3-го, 4-го і 5-го червня ц. р. у Чікаґо відбулися Українські Дні з гаслом та тематикою ,,Оборони людських прав в Україні''. Першого дня, у п'ятницю ввечері, у православному соборі св. Володимира, католицькій катедрі св. Миколая та католицькому соборі свв. Володимира й Ольги відбулися молебні за здоров'я українських політв'язнів і їхніх родин у СССР.

У суботу, вже перед 12-ою год., площу собору свв. Володимира й Ольги заповнювали лави шкільної молоді, яка зорганізовано, зі своїми вчителями, прийшла на ,,Апель молоді''. Незадовго після них прийшли довгі колони сумівської молоді з духовою оркестрою, за ним Пласт і ОДУМ. Батьки та громадянство заповнили вулицю побіч площі, із затінку дерев приглядалися до ,,майбутнього нації'' — нашої молоді. А погода наче пожартувала: ,,ще вчора було холодно, а сьогодні - температура дійшла до 97 Ф., побиваючи всі рекорди Чікаґо на цей день''. Молодь терпеливо чекала на початок апелю, який був призначений на год. 1-шу по пол. Під звуки маршу духової оркестри, парадою пішли ряди шкільної дітвори та організацій молоді й комбатантів на площу біля самого собору, де знов стали дожидати визначного гостя міської ради.

Посадник міста М. Біландич, який мав вибух у своєму бюрі, запізнився. Зі спізненням, апель відкрила сумівська оркестра, відігравши обидва славні: американський і український. Представники організацій молоді принесли запалені смолоскипи і запалили ,,вічний вогонь'' на сцені перед портретом Валентина Мороза. Літературним монтажем пластової молоді розпочато програму, що нею провадила кошова пластової станиці.

Монтаж успішно переходив на сцені, але запізнений прихід посадника Біландича перерва[?]ого. Посадник привіта[?] зібрану молодь і присутніх, дав признання за збереження рідної культури та заохочував до дальшої праці й оборони українських політв'язнів у СССР. Він рівнож проголосив Українські Дні в Чікаґо. Проклямацію Українських Днів від губернатора Томпсона відчитав д-р Б. Антонович. Посадник попрощався і... пішов на виставки...За ним подалася і більша частина громадян, яка на цьому розжареному сонцем асфальті не могла видержати. А діти, які перші прийшли, далі стояли. Не допомагали казани і відра холодної води, що розносили між дітворою і молоддю в рядах. З бігом часу почали відходити діти з садочку і передшкілля, за ними шкільні діти та ряди зорганізованої молоді. Навіть наші ветерани почали відступати, складаючи по дорозі свої прапори. А розпочата програма далі продовжувалася. Були виступи хору ,,Ватра'' СУМА, капелі бандуристів ОДУМ-у, струнного ансамблю ОДУМ-у і танцюристів Пласту. Апель закінчено співом молитви ,,Боже Великий''.

Після апелю, інші заплановані події дня були дуже успішними. У клімативованих та вентильованих залях, розсіяних в українській околиці, були розташовані різні виставки, як: матеріялів оборони українських політв'язнів, книжок, ікон, церковних риз, модерного і народного мистецтва, філателії, спортових трофеїв, писанок, вишивок, деревооізьби та інше. Ввечері, в п'ятницю і в суботу, молодь гуляла на забавах.

У неділю виставки далі продовжувалися . Над вечір, у школі Шопена відбувся концерт у присутності поважної кількости людей. У програмі брали участь: дитячий хор ,,Молода Думка'', балерина Вікторія Пелюхівська, вокальний дівочий ансамбль ,,Веснівка'' при католицькій катедрі св. Миколая, капеля бандуристів і струнний ансамбль ОДУМ-у, вокальний дівочий ансамбль ,,Червона Рута'' і мішані хори ,,Гомін'' — ,,Ватра'' СУМА ім. Павлушкова.

В цьому році, до переведення Українських Днів в Чікаґо, багато часу і труду приклали, як організації, так і люди особисто. Одначе, успіх не був дуже блискучим. До цього причинилася шалення спека та порторіканське заворушення, кілька кварталів від української околиці.

Г. З.

Семен Глузман протестує...

(Закінгення зі стор. 1-ої)

який є виявом державної політики.

Сьогодні, на основі досвіду останніх років, я ще раз можу заявити, що в СРСР дійсно існує цілеспрямований антисемітизм. Це твердження я можу обґрунтувати конкретними фактами з життя табору ВС 589/35, де офіційні особи вирощують серед в'язнів ненависть до євреїв, як національної групи, незалежно від особистих властивостей і якости кожного з нас.

У висліді такої ,,виховної'' роботи, трапився інцидент між колишнім карателем Ударцевим і моїм товаришем Ізраїлом Зальмансоном. Сьогодні, 14 лютого 1977 року, я подаю заяву до районного суду, в якій прошу викликати мене як свідка на судове засідання, на якому будуть розглядати матеріяли про цей інцидент, що їх виготовила таборова адміністрація. Я дуже добре розумію, яке становище займають радянські правозастосовуючі органи і тому не потішаю себе надією, що дійсні причини, які дали початок антисемітським пристрастям в зоні, будуть справедливо і безсторонньо досліджені.

Тезу академіка Сахарова про зоологічно-міщанський антисемітизм радянських керівників, я можу підтвердити об'єктивними аргументами; багато моїх товаришів мають теж підстави, щоб виступити як свідки. Я буду діяти виключно в рамках радянського закону і дуже рішуче — це для мене найважливіше.

Я звинувачую таборову адміністрацію і осіб, що стоять за нею, в тому, що в таборі ВС 389/35 день за днем безкарно проходять вчинки, які підпадають санкціям ст. 74 Кримінального кодексу РСФСР — розпалюють антисемітські настрої. І все це за відомом і з волі службових осіб.

Я звинувачую таборову адміністрацію і осіб, що стоять за нею, в тому, що в таборі ВС 389/35 день у день, безкарно використовується для цієї мети в'язнів з категорії ,,тих, що стали на шлях виправлення''. З трьома з них — Г. Шовкуненком, Б. Бастисом, Н. Страшцовим — я мав особисті конфлікти.

Я звинувачую таборову адміністрацію і осіб, що стоять за нею, в тому, що антисемітська кампанія, яка мала місце в кінці 1974 року, не перетворилася у винищення євреїв тільки завдяки очайдушним вчинкам Мешенера; вона була керована і підюджувана, але ж ніяк стихійна.

Зі зрозумілих причин, я не подаю тут точних дат, прізвищ, фактів. Вони будуть оприлюднені своєчасно. Я не потребую відповіді. Ця заява — не скарга... але я хочу, щоб вона дійшла до адресата. Якщо ж Ваші колеґи з МВД-КҐБ не перешлють вчасно моєї заяви.... що ж у цьому не буде моєї вини.

14 лютого 1977

С. Глузман

Замість квітів на свіжу могилу

бл. п. Олени Головід

на Патріярший Фонд складає 50.00 долярів

Люба ЦІХОВЛЯЗ з Родиною

В четверту річницю смерти мого МУЖА

бл. п. д-ра Григора Дмитрова

складаю 50.00 долярів на Фонд Українських Студій при Гарвардському Університеті.

Меля ДМИТРІВ

В П'ЯТУ БОЛЮЧУ РІЧНИЦЮ СМЕРТИ нашого Найдорожчого і Незабутнього МУЖА, БАТЬКА і ДІДУСЯ

бл. п.

ІВАНА КНИША

будуть відправлені ЗАУПОКІЙНІ СЛУЖБИ БОЖІ в церкві св. Юрія в Ню Йорку, о год. 8 рано і в церкві св. Володимира в Ґлен Спей, Н. Й. о год. 9-ій рано у понеділок, 15-го серпня 1977 р.

Рідних, Друзів і Знайомих про молитви за Душу Покійного просять — ДРУЖИНА, ДОНЬКИ, ЗЯТІ і ВНУКИ

Ділимося сумною вісткою з Рідними і Приятелями, що 2-го серпня 1977 р. упокоїлася в Бозі, по короткій і важкій недузі, на 79-му році життя наша Найдорожча МАМА і БАБУСЯ

бл. п.

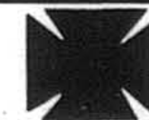
ОЛЕНА ГОЛОВІД з дому КИЧУРА

вдова по бл. п. о. Степанові, колишньому довголітньому парохові на Лемківщині.

До Америки прибула в 1958 р. Жила в Джерзі Сити і Ню Гейвені, а останніх 5 років в Ст. Петерсбург, Фльорида.

ПОХОРОН відбувся в Ст. Петерсбург, 4-го серпня 1977 р. з церкви Богоявлення на цвинтар Кальварія.

Горем прибиті:
дочка МИРОСЛАВА ЧЕРНИ з мужем КАРОЛЕМ
внучки: МАРТА КУЦЬ з мужем ГРИГОРІЄМ, ЄВА і ВІРА
дочка НАТАЛКА БУЧИНСЬКА з мужем БОРИСОМ
внуки: ЯРКО, ПАВЛО і ПЕТРО
син БОГДАН
Родина в Америці і на Рідних Землях

Ділимося сумною вісткою з Рідними, Приятелями і Знайомими, що дня 7-го серпня 1977 р. з Волі Всевишнього відійшов від нас у Вічність, на 85-му році життя наш Найдорожчий МУЖ, БАТЬКО і ДІДУСЬ

бл. п.

ВОЛОДИМИР БІЛИНСЬКИЙ

уроджений у Винниках коло Львова, підстаршина Залізничної Служби УГА, член Управи Т-ва ,,Україна'' 15-го Відділу УНС у Вашінґтоні, ДК, та член інших громадських установ та організацій в краю і на еміґрації.

ПАНАХИДА і ПАРАСТАС відбулися в понеділок і вівторок, 8-го і 9-го серпня 1977 року о 8-ій год. вечора в похоронному заведенні Haines-Rinoldi, 11800 New Hempshire Ave., Silver Spring, M.D. 10904.

ПОХОРОН в середу, 10-го серпня 1977 р. о 10-ій год. ранку з української католицької церкви Пресвятої Родини у Вашінґтоні, ДК, на місцевий цвинтар Mount Olivet.

Горем прибиті:
МЕЛАНІЯ — дружина
РОМАН — син
ДАРІЯ і ЗЕНОВІЯ — доні
АДРІЯНА і ТЕРЕНЯ — внуки
Д-р ГЕРАЛЬД ГІЛЛ — зять

ПОДЗВІННЯ...

(Закінчення зі стор. 2-ої)

везли до Англії. Ти працював дуже важко, щоб забобити по звільненні за переїзд до Канади. Ти ніколи не чекав на ніяку ласку. А коли на новому місці не міг знайти праці, знову зголосився до війська, до Канадської армії, і Тебе зі значком групи крови на рамені прийняли...Чи це не означає, що був час, коли добрий вояк був потрібний кожній країні?

А потім Ти, вже ,,цивіль'', ветеран, член Братства кол. вояків І-ої УД УНА, жив скромно і важко працював, як сіра людина. Ти не любив нікому розказувати про те, що мені розказав, щоб не подумали: ,,хвалиться своїм колишнім вояцтвом''. Ти жив і помер скромно та тихо, не шукаючи ні похвал, ні почестей. Та Ти завжди непохитно вірив, що Українську Державу можна здобути тільки ціною власної крови. Ти зробив, що міг, і тільки дивно, що протягом 13-ти років військової служби та полонів смерть не мала до Тебе доступу. Вона прийшла щойно тоді, коли нам обоїм всміхалася дрібка людського щастя у немолодому віці...

Пишучи ці рядки, я думаю про всі українські вдови, які втратили своїх Мужів у змаганнях за Волю України, у військовому однострої, чи ні. Та ми мусимо нести наші вдовині хрести з вірою, що по наших Найдорожчих прийдуть таки колись нові борці, які здійснять те, чого Тобі не пощастило здійснити, мій Влодку...

На Союзівці відбувся тенісовий турнір у подвійних грах

Союзівка — Роман Ракочий, мол., і його 19-літня сестра Арета успішно захистили свої тенісові примати у подвійних грах, здобуваючи перемоги в турнірі, що відбувся тут минулої суботи і неділі, 6-7 серпня. Цей турнір, як і всі спортові змагання на Союзівці в цьому році, проходив під знаком 25-ліття цієї популярної оселі УНСоюзу.

В групі чоловіків, в якій змагалося 14 пар, Р. Ракочий і Олександер Олинець перемогли пару Зенон Снилик — Юрій Савчак у фінальній грі вислідом 3—6, 6—3, 6—2. У півфіналах Р. Ракочий — О. Олинець перемогли Юрія Витановича і Юрія Петрикевича вислідом 6—2, 6—1, а З. Снилик — Ю. Савчак виелімінували пару Ігор Луків — Степан Федоровський у двох сетах, 6—2, 6—3. В групі переможених, тобто пар з одною програмою після першої рунди, перше місце здобули Роман Олинець і Борис Бурачинський, перемагаючи у фіналі Ігора Сохана і його сина Олега вислідом 7—5, 6—4. Одними з найцікавіших змагань в цій групі був двобій сеньйорів Йосипа Лисогора і Володимира Клозника проти багато молодшої віком пари Андрій Питляр — Анатоль Кордоба, в якому ці останні вийшли переможцями після двогодинного маратону вислідом 6—3, 4—6, 6—4.

В мішаних грах, в яких стартувало чотири пари, Роман і Арета Ракочі повторили свою минулорічну фінальну перемогу над Ю. Савчаком і Дзвінкою Ленець вислідом 6—1, 7—5. В групі переможених, двобій подруж виграли Мирослава і Юрій Граб над Оксаною і Борисом Бурачинськими 3—6, 6—1, 6—4.

В групі юньйорів, до якої зголосилося три пари змагунів, переможцями після змагань кожний з кожним вийшли Михайло Білинський і Андрій Кизик. Друге місце здобула пара Андрій Зелик і Степан Сосяк.

Після фіналів, в неділю по полудні відбулася коротка церемонія роздачі нагород, що їх уфундувала управа Союзівки.

Переможцям і фіналістам нагороди вручили: головний предсідник УНСоюзу Й. Лисогір, управитель Союзівки Володимир Квас, п—на Аня Дидик, інж. Роман Ракочий, ст. Ю. Савчак і З. Снилик. Турніром, що його організував Карпатський Клюб, проводила комісія в складі: інж. Р. Ракочий, ст., Ярослав Рубель, Ю. Савчак, і З. Снилик. Помимо коротких злив в суботу і в неділю, турнір, в якому змагалася 31 пара, пройшов з повним успіхом.

Слідуючі змагання на Союзівці — це крайові тенісові і плавацькі чемпіонати, які відбудуться під час ,,довгого вікенду'' з нагоди свята Дня Праці, від п'ятниці до понеділка, 2-го до 5-го вересня.

Фіналісти і організатори тенісового турніру у подвійних грах на Союзівці.

ЗБОРИ ВІДДІЛІВ УНС

П'ЯТНИЦЯ, 12-го СЕРПНЯ 1977 р.

НЮАРК-ІРВІНҐТОН, Н. Дж. Місячні збори Т-ва Зап. Січ 371 Відд. о год. 7 веч. в залі УНДому в Ірвінгтоні. Проситься чл. вирівняти залеглі вкладки, як рівнож забрати білети на Союзовий День, який відбудеться 28 серпня ц. р. — Стефанія Стеців, гол., В. Шпирка, заст. гол., Леся Назарук, касир, Ю. Баранюк, фін. секр.

СУБОТА, 13-го СЕРПНЯ 1977 р.

ДЖЕРЗІ СИТІ, Н. Дж. Місячні збори Б-ва св. І. Хрестителя Відділ 270-ий, о год. 7 веч. в УНДомі. На порядку: звіти — фінансовий, організаційний, збирання чл. вкладок та інші фінансові справи. — В. Бутковський, рек. секр.

НЕДІЛЯ, 14-го СЕРПНЯ 1977 р.

РОЧЕСТЕР, Н.Й. Місячні збори Т-ва Запор. Січ, Відд. 367, о год. 1:30 по пол. в Укр.-Амер. Клюбі. Проситься чл. прибути на збори та вибрати місце на нову домівку, тому що Клюб є проданий 1-го вересня. — П. Дзюба, гол., М. Лилак, кас., В. Попович, секр.

НЕДІЛЯ, 28-го СЕРПНЯ 1977 р.

РОЧЕСТЕР, Н. Й. Місячні збори Б-ва св. Йосафата 217 Відд. о год. 1:30 по пол. в Укр.-Амер. Клюбі. На порядку: збирання чл. вкладок та роздача дивіденди. — К. Шевчук, гол., Т. Кубарич, секр., С. Мартинюк, кас.

СУБОТА, 17-го ВЕРЕСНЯ 1977 р.

НЮ ЙОРК, Н. Й. Річні Загальні Збори Т-ва Дністер 361 Відд. о год. 4-ій по пол. в УНДомі, кім. ч. 22. На порядку нарад: звіти уступаючої Управи, К. Комісії, вибір нової Управи та плян праці на 1978 р. Проситься чл. прибути. Якщо на означений час не буде передбаченого статутом кворум, то Збори відбудуться годину пізніше при кожній скількості присутніх. — М. Пізнак, предс., П. Кучма, рек. секр., І. Пригода, касир.

ПОВІДОМЛЕННЯ
для Членів 221-го Відділу УНСоюзу, Братства св. Стефана в Чікаго, Ілл.

Просимо всіх Членів, які досі не відібрали своїх чеків дивіденди за цей та за минулі роки, зголоситися по чеки до секретаря Відділу, який урядуватиме в Домі УНСоюзу кожної неділі в годинах між 10-ою ранку та 1:30 по полудні.

М. Карачевський, секретар Відділу

РОЗШУК

ПОШУКУЄТЬСЯ
п. ІГОРЯ ПІЛЬЧУКА
який в 50-их роках виемігрував з Китаю до Канади і працював в оливній компанії. Хто знав би про нього, або він сам, прошу голоситись до:
Mr. EUGENE SILINSKY
103 W. 42nd Street
New York, N.Y. 10036

КАРПАТСЬКИЙ ЛЕЩЕТАРСЬКИЙ КЛЮБ в НЮ ЙОРКУ

влаштовує з доручення

УКРАЇНСЬКОЇ СПОРТОВОЇ ЦЕНТРАЛІ АМЕРИКИ і КАНАДИ

ТЕНІСОВІ ТА ПЛАВАЦЬКІ ЗМАГАННЯ

присвячені 25-річчю Оселі УНС СОЮЗІВКИ

в днях 2, 3, 4 та 5-го вересня 1977 року

на кортах ,,СОЮЗІВКИ

ТЕНІСОВІ ЗМАГАННЯ

за індивідуальні першості

УКРАЇНСЬКОЇ СПОРТОВОЇ ЦЕНТРАЛІ АМЕРИКИ і КАНАДИ на рік 1977

І ЗА ЧАШІ

УНСОЮЗУ, ,,СОЮЗІВКИ'', ,,СВОБОДИ'' ,,УКРАЇНСЬКОГО ТИЖНЕВИКА'' і п-ні М. ДУШНИК

в поодинокій грі:

ЖІНОК - ЧОЛОВІКІВ - МОЛ. - СЕНЬЙОРІВ (35-44) - СЕНЬЙОРІВ (45 і 55 р.) ЮНАЧОК-ЮНАКІВ (18, 16, 14, 12 і нижче р.)

Зголошення до змагань враз із вписовим по $ 5.00 приймає:

Mr. BOHDAN RAK
43-21 49th Street
Long Island City, N. Y. 11104

до 27-го серпня 1977 р. Додаткових зголошень перед початком змагань не приймається, бо льосування відбудеться на засіданні Комісії на передодні змагань.

ПОРЯДОК ЗМАГАНЬ:

П'ЯТНИЦЯ, 2 вересня — год. 1:00 по пол. на Союзівці: елімінаційна рунда чоловіків. Змагуни, які мусять змагатись в цій рунді одержать окреме повідомлення від проводу турніру до середи, 1-го вересня.

СУБОТА, 3 вересня — год. 8:30 рано на Союзівці: 1-ша рунда юначок (всі групи), сеньйорів (35 р. і 45 р.) та жінок. Год. 8:30 рано в Ню Полц: 1-ша рунда чоловіків. Год. 10:30 на Союзівці: 1-ша рунда юнаків (всі групи) год. 10:30 в Ню Полц: турнір переможених. Год. 3:30 по пол. на Союзівці: 1-ша рунда сеньйорів (55 р:)

Час та місце дальших змагань назначить провідник змагань Р. Ракочий ст.

Змагуни групи чоловіків, вильосовані до елімінаційної рунди на п'ятницю, які не зможуть приїхати в цей день, як рівнож ті, що відпадуть в елімінаціях, можуть змагатись в групі переможених.

З уваги на короткий час турніру та велике число учасників, змагуни можуть голоситись тільки до одної конкуренції, яку зазначать точно на реєстраційнім листку.

на басейні ,,СОЮЗІВКИ''

СУБОТА, 3-го ВЕРЕСНЯ 1977

ПЛАВАЦЬКІ ЗМАГАННЯ

за ПЕРШОСТІ УСЦАК-у, за мандрівну чашу УНСОЮЗУ у дружиновому точкуванні та за медалі і нагороди УНСОЮЗУ

у слідуючих конкуренціях:

Хлопці (8-10 р.) — 25 м довільним
Хлопці (11-12) — 25 м довільним
Юнаки (13-14) — 50 м. довільним і 50 м грудним
Юнаки (15-17) — 50 м. довільним
50 м грудним
100 м змінним

Чоловіки — 100 м довільним
100 м грудним
4 х 50 м гінці — довільним
4 х 50 м гінці — змінним

Дівчата (8-10) — 25 м довільним
Дівчата (11-12) 25 м довільним
Юначки (13-14) 50 м довільним
Юначки (15-17) 50 м довільним і 50 м грудним
Жінки — 50 м довільним і 50 м грудним
4 х 25 м гінці довільним

Провідник змагань: ЯРОСЛАВ РУБЕЛЬ

Зголошення до змагань приймається в суботу, 3-го вересня від год. 9:30 рано над басейном Союзівки.

Початок змагань — субота, 3-го вересня 1977 р. 11-та год. рано, фінали по полудні того самого дня.

Вписове $1.00 від особи.

Змагуни (-ки) можуть брати участь в одній віковій групі (окрім гінців).

У змаганнях можуть брати участь змагуни (-ки), яких Т-ва є членами УСЦАК.

РЕЄСТРАЦІЙНИЙ ЛИСТОК — ДЛЯ ТЕНІСУ ТІЛЬКИ
ПРОСИМО ВИТЯТИ ТА ВИСЛАТИ РАЗОМ З ОПЛАТОЮ $5.00.
(Зголошення без вписового не приймається)

1. Ім'я і прізвище: ____________________
2. Адреса (по-англійськи): ____________________
3. Телефон: ____________________
4. Дата народження ____________________
5. Конкуренція та група в якій змагун хоче брати участь: ____________________
6. Клюбова приналежність: ____________________

Чеки виставляти на: KLK, American Ukrainian Sports Club.

ТАРЗАН, Ч. 7798 Вирушають в джунглі

IF YOU ARE GOING TO SOAK UP ATMOSPHERE, POMPUS, WE'D BEST ENTER THE JUNGLE...
I DON'T KNOW HOW YOU'D GET A MOVIE COMPANY IN AND OUT OF HERE..!
THAT'S MY PROBLEM, TARZAN..!...
THIS PLACE IS PERFECT FOR MY NEEDS... I AM ALREADY BEGINNING TO GET SOME IDEAS.!
GOOD.!

Якщо ти, Помпусе, дійсно хочеш запізнатися з тереном, то ми мусимо ввійти в глибинь джунглів...

Я не знаю як ти зможеш спровадити цілу фільмову компанію в джунглі, а відтак забрати її звідсіля...

Це вже моя Проблема, Тарзане!...

Це місце знамените для моїх плянів... Я вже починаю обмірковувати деякі ідеї!

Добре!